

OUR LIFE НАШЕ ЖИТТЯ

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ З 1944 РОКУ
PUBLISHED BY UNWLA, INC. SINCE 1944

6 • 2022
БЕРЕСЕНЬ-ЖОВТЕНЬ
SEPTEMBER-OCTOBER

НАШЕ ЖИТТЯ

Видає Союз Українок Америки
вісім разів на рік

Головний редактор: Романа Ляброс
Україномовний редактор: Лариса Тополя
Редакційна колегія:
Наталя Павленко – голова СУА
Ірина Бучковська, Людмила Вусик, Ока Грицак,
Оксана Пясецька, Людмила Рабій,
Діанна Кордуба Савицька, Надя Яворів

OUR LIFE

Published eight times per year by the Ukrainian
National Women's League of America

Editor-in-Chief: Romana Labrosse
Ukrainian-language editor: Larysa Topolia
Editorial Board:
Natalie Pawlenko – UNWLA President
Iryna Buczkowski, Oka Hrycak, Nadia Jaworiv,
Oksana Piaseckyj, Liudmyla Rabij,
Dianna Korduba Sawicky, Liudmila Wussek

Канцелярія СУА та адміністрація журналу
«Наше життя» / UNWLA & Our Life:
203 Second Avenue, 5th Floor
New York, NY 10003-5706
212-533-4646
office@unwla.org (канцелярія / office)
OurLife@unwla.org (редакція / editors)

Адміністратор: Галина Чередніченко
Канцелярські години: пн — пт: 12 п.п. — 4 п.п.

Administrator: Halyna Cherednichenko
Office hours: M-F 12-4 p.m.

Periodicals Postage Paid at Rochester, NY
and at additional mailing offices (USPS 414-660)
POSTMASTER – send address changes to:
Our Life, 203 Second Ave., New York, NY 10003
© Copyright 2022
Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Дизайн та друк:
Custom Design and Print Inc.
877-468-0102 | DesignAndPrintAgency.com

ISSN 0740-0225

\$3 Один примірник / Single copy
\$45 Річна передплата в США (не член СУА) / Annual subscrip-
tion for non-members in the U.S.
\$50 У країнах поза межами США / Annual subscription for
non-members outside the U.S.

Членкині СУА отримують «Наше життя» з оплатою членської
вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується
про відновлення передплати. Річна вкладка вільної членкині
СУА – \$58.
Our Life magazine is included in UNWLA annual membership dues,
payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal
letters. Annual dues for UNWLA members-at-large: \$58.

ЗМІСТ • CONTENTS

ДУМКИ ГОЛОВИ • FROM OUR PRESIDENT

- 3 Слово Голови СУА / Reflections from the UNWLA President.
Наталя Павленко / Natalie Pawlenko

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ • BRANCH & RC NEWS

- 4 Branch Donations Fund \$18 Million Worth of Critical Medical Devices to
Treat Injured in Ukraine. *Olenka Krupa*
12 New Branch 144 in Cincinnati off to a Busy Start. *Christine Zawadiwskyi
McDaniel*
14 Вінкоплетіння на Івана Купала у Почесному 1-му Відділі СУА Округу Нью
Йорк. *Сумея Денисюк*
16 Every Little Bit Helps. *Marianna (Szcawinsky) Crans*
23 Tamara Denysenko Named New York State Woman of Distinction

СУА • UNWLA

- 5 Welcome to Our New Members!
18 UNWLA Launches New Fundraising Committee. *Oksana Lodziuk*
20 Дитячий біль відгукується у серцях союзянок. *Назар Збіглей*

БЛАГОДІЙНІСТЬ • GIVING

- 6 Стипендійна Акція СУА / UNWLA Scholarship Sponsorship Program
6 СУА / UNWLA

ВІЙНА В УКРАЇНІ

- 7 Пече розстріляна душа. *Дарина Сухоніс-Табацька*
8 Життя у війну. *Аліна Акуленко*
30 Україна повертає світові гідність. *Володимир Сергійчук*

КУЛЬТУРА

- 11 Вулиця переселенська. *Іванна Олещук (Стеф'юк)*
25 Знак зими. *Тетяна МакКой*
28 Задушні дні. *Наталія Слободян-Байдюк*

ВИДАТНІ ПОСТАТІ МИНУЛОГО ТА СУЧАСНОСТІ

- 24 Доктор Наталія Пазуняк і СФУЖО. *Оксана Бризгун-Соколик*

ВІДІЙШЛА У ВІЧНІСТЬ • IN MEMORIAM

- 26 Ulana Romaniv
27 Оксана Роздольська

OUR HEALTH

- 33 For Your Eyes Only. *Dr. Ihor Magun*

НАШИМ ДІТЯМ

- 34 Казка-притча про мир у всьому світі
35 Не бійся, дитино. *Людмила Горова*

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

- 38 Яворівський пиріг. *Маріанна Душар*

THE UKRAINIAN MUSEUM

- 40 Emma Andijewska: The Language of Dreams

Наша обкладинка. Діти малюють мурал «Україна: історія солідарності» на будівлі Citi-
zens Bank в Іст Вільджі у Нью Йорку. Читайте історію на сс. 18 — 19.
Our cover. Children painting the *Ukraine: A History in Solidarity* mural on the Citizens Bank
building in New York's East Village. See our story on pages 18-19.

СЛОВО ГОЛОВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

REFLECTIONS FROM THE UNWLA PRESIDENT

Наталія Павленко
Natalie Pawlenko

Минуло понад рік з того часу, коли ви обрали нову Головну Управу СУА на конвенції у 2021 році. І в першій половині цього терміну, як повідомлялося у «Нашому житті» за липень/серпень, ми мали потужний старт, приділяючи особливу увагу підготовці та навчанню нашого керівництва. Наш пріоритет полягав у зміцненні, а потім і розвитку нашої організації.

Якими є інші підходи, за допомогою яких організація нарощує силу або стійкість? Їх щонайменше три. Один із підходів, що допомагає організації залишатися сильною, — це обдумування нашої діяльності на короткий і тривалий терміни. У той час, як Ви отримаєте цей номер журналу, Головна Управа вже матиме розроблений стратегічний план на наступні дванадцять місяців. Але нам також потрібно розробити бачення нашого майбутнього на наступні 10 років, що перенесе нас далеко вперед — вже за межі 100-річчя існування СУА. І щоб розробити таке бачення, ми будемо радітися з членством організації протягом наступних місяців.

Другий підхід — це використання нашої «супер сили». Ми — жінки винахідливі, креативні, співчутливі, здатні генерувати нові ідеї та, найголовніше — ми покладаємося одна на одну. Сестринство СУА означає глибокі зв'язки з тими, хто має такі самі пріоритети й таке саме ставлення до важливих питань, як і ви. У сестринстві жінки мають право діяти, бути лідерами на багатьох різних рівнях, і це надзвичайно підсилює свободу дій. І сама можливість служити наставником і прикладом для наслідування для інших жінок у цьому контексті є тим засобом, яким ми підтримуємо цю нашу «супер силу».

І, зрештою, члени стійкої організації добре знають, як перетворити кризу на можливість для нових ініціатив. На кожному організаційному рівні СУА ескалація московської війни в Україні означала, що ми негайно почали активно діяти. Розробляли нові стратегії. Створювали нові альянси. Заводили нових друзів і робили те, чого раніше не робили. Стали вдумливішими. Невпинно експериментували, поки не знайшли ті підходи, які спрацюють. І нині ми починаємо виглядати як вже дещо інша організація.

Фактично, з початку березня цього року ми збільшили наше членство на 157 нових членів. Ми вітаємо наших нових членів у цьому журналі на с. 5. І ми також вітаємо новий 144-й Відділ у Цинциннаті, який проводить багато заходів і має великі плани на майбутнє (див. сс. 12 — 13).

Попри виклики, які не зникли, я впевнена, що наша організація в цілому та кожен із вас успішно справиться з ними, якими б вони не були. Тому, що ми — жінки, ми — сильні і ми є тут у цей час і в цьому місці не дарма. Уперед до перемоги! Слава Україні!

It has been over a year since you elected a new National Board for the UNWLA at the 2021 Convention. And in the first half of this term, as was reported in the July-August issue of *Our Life*, we started out strong, with an emphasis on training and education for our leadership. Our main priority was to strengthen and then grow our organization.

How else does an organization build up strength, or resiliency? There are at least three additional ways. One way an organization stays strong is by thinking both short-term and long-term. By the time you receive this issue, the National Board will have a strategic plan for the next twelve months. But we also need to create a vision for the next 10 years, one that will take us well past our 100th anniversary. And to develop this vision, we will be consulting with the membership of our organization over the next several months.

A second way to build strength is by tapping into our “superpower.” We are women, we are resourceful, creative, generative, compassionate, and — most important — we have each other. The UNWLA sisterhood means deep connections with women who have the same priorities and the same connection to important issues as you. In sisterhood, women are empowered to act, to be leaders at many different levels, and this is enormously freeing. And the opportunity to serve as a mentor and role model for other women in this context is how we keep that superpower going.

Finally, a resilient organization knows how to turn a crisis into an opportunity for new initiatives. At every level of the UNWLA, the escalation of the war in Ukraine meant that we jumped into immediate action. Developed new strategies. Built new alliances. Made new friends and did things we never did before. Got smarter. Experimented relentlessly until we found what works. And today we are beginning to look like a somewhat different organization.

In fact, since the beginning of March of this year, we have grown by 157 new members. We welcome our newest members on page 5 of this issue. And we also welcome our new Branch 144 in Cincinnati, which already has many activities under way and great plans for the future (see pages 12-13).

Although the challenges will continue, I am confident that our organization, that every single one of you, will rise to those challenges, whatever they may be. Because we are women, we are strong, and we are here at this time and in this place for a reason. Onwards to victory! *Slava Ukraini!*

Branch Donations Fund \$18 MILLION WORTH OF CRITICAL MEDICAL DEVICES to Treat Injured in Ukraine

Olenka Krupa

UNWLA 3rd VP – Public Relations

Just weeks after Russia's brutal invasion of Ukraine, with the number of severely injured soldiers and civilians growing rapidly, the UNWLA launched an ambitious campaign to raise money for much-needed bone fixators and wound VACs (vacuum-assisted closures) – medical devices that speed up recovery from traumatic injuries and greatly reduce the chance of infection. In many cases, bones would never heal without the use of fixators.

The campaign ran from April 7 to July 31, with every branch asked to participate to the best of its ability. In all, 42 branches contributed to the campaign, along with two Regional Councils. The total amount raised: a very impressive \$377,445.28!

Here's what your generous donations enabled us to purchase:

- 497 Hoffman 3 modular external fixators from the Stryker Company with 420 sets (with additional parts: wires, pins) of Hoffman 3 external and internal fixators;
- 4 trays of Hoffman 3 instrument sets with nailing instruments and implants for internal fixators for two hospitals – these can treat multiple patients and replace components as needed;
- 108 external fixators from the Zimmer Bio Company;
- 245 negative pressure wound therapy VACs and supplies (canisters and sponges) from the Genadyne Bio Company.

A hospital medic with wound VACs and medical supplies donated by the UNWLA.

Valentyna Tabaka, UNWLA 2nd VP – Membership (and Wound Care Department Manager at the Jersey City Medical Center), was instrumental in negotiating the lowest possible prices for these items, as well as obtaining generous donations from manufacturers 3M/KCI (which donated 80 VIA VACs), Smith & Nephews, and Genadyne. **The total market value of the items purchased and donated was \$18 million!**

On behalf of all the doctors and patients who are benefiting from these medical devices, our heartfelt gratitude to everyone who contributed to the success of this campaign. Your generosity has saved the lives of many of our brave fellow Ukrainians!

Several external fixators are used to treat broken bones in a wounded patient's shoulder and arm.

Wounded patients being treated with donated medical devices.

WELCOME TO OUR NEW MEMBERS!

The UNWLA has welcomed 60 new members these past few months. Each of these Soyuzianky brings her own unique talents, skills, experiences, and expectations to the organization, further enriching our diverse and dynamic sisterhood. A warm welcome to all our new members!

NEW ENGLAND REGIONAL COUNCIL

Olena Kovalyk – Branch 139, Stamford, CT

NEW JERSEY REGIONAL COUNCIL

Bozenna Polanskyj – Branch 75, Maplewood, NJ
Lilia Pavlovsky – Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ
Dolores Sheppard – Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ
Roksolana Sheverack – Branch 98, Holmdel/Middletown, NJ

NEW YORK REGIONAL COUNCIL

Marianna Choban – Honorary Branch 1, New York, NY
Sumajja Denysiuk – Honorary Branch 1, New York, NY
Yana Grant – Honorary Branch 1, New York, NY
Mariia Ianovska – Honorary Branch 1, New York, NY
Yevdokiya Ivanyuk – Honorary Branch 1, New York, NY
Tetiana Kluban – Honorary Branch 1, New York, NY
Adrienne Magun – Honorary Branch 1, New York, NY
Svitlana Martyniuk – Honorary Branch 1, New York, NY
Olena Oliinyk – Honorary Branch 1, New York, NY
Nastasia Shygaieva – Honorary Branch 1, New York, NY
Parania Sucsh – Honorary Branch 1, New York, NY
Kateryna Vynohradova – Honorary Branch 1, New York, NY
Olesya Zrezartseva – Honorary Branch 1, New York, NY
Iryna Bida – Branch 30, Yonkers, NY
Olga Fizer – Branch 30, Yonkers, NY
Nadiya Hasiy – Branch 30, Yonkers, NY
Oksana Jones – Branch 30, Yonkers, NY
Catherine Milnikiewicz – Branch 64, New York, NY
Valentyna Shemchuk – Branch 64, New York, NY

OHIO REGIONAL COUNCIL

Diana Chubak – Branch 144, Cincinnati, OH
Maryna Kharchyk – Branch 144, Cincinnati, OH
Oksana Lysenko – Branch 144, Cincinnati, OH
Alona Oliinyk – Branch 144, Cincinnati, OH
Antonia Petrenko – Branch 144, Cincinnati, OH
Oksana Sergeenkova – Branch 144, Cincinnati, OH
Melana Tysowsky – Branch 144, Cincinnati, OH
Iryna Yablokova – Branch 144, Cincinnati, OH
Christine Zawadiwskyi McDaniel – Branch 144, Cincinnati, OH
Oksana Zhuravska – Branch 144, Cincinnati, OH

BRANCHES-AT-LARGE

Susan Woodell – Branch 14, Atlanta, GA
Martha Jarosewich-Holder – Branch 78, Washington, DC
Viola Furtado – Branch 107, San Jose, CA

MEMBERS-AT-LARGE

Olena Bravo	Melanie McCutchan
Oleksandra Dorosheva	Marianna Melnyk
Larysa Dyrszka	Andrea Odezynska-Ihnat
Roxanna Hills	Lara Palafox
Justine Hura	Kimberly Pawlishak
Maria Hura	Mariia Persiianova
Alexandra Hursky	Danielle Popyk
Anna Hursky De Vassal	Nataliya Sturgill
Natalka Karaman	Oksana Terleckyj
Irene Kerr	Marianna Tretiak
Ksenia Komarnyckyj	Olena Urmey
Roksolana Luciw	

Ukrainian National Women's League of America, Inc. Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

The academic year in Brazil ends in December. Thanks to the generous support of sponsors, we were able to award scholarships to eligible students.

In Ukraine, student payments resumed in April based on confirmation that the students were still in Ukraine. Due to the difficulties associated with locating students, we are still paying out students for the 2021-2022 school year.

The new academic year in Ukraine started in September, and we expect to receive documents for the new school year soon. In this very trying time for students in Ukraine, we appeal to you for your continued support.

Щиро дякуємо за підтримку!

Members of the UNWLA Scholarship Standing Committee: Ex Officio UNWLA President Natalie Pawlenko; UNWLA Scholarship Chair Nadia Jaworiv; members Luba Bilowchtchuk, Halyna Lojko, Zoriana Haftkowycz, Victoria Mischenko, Natalia Honcharenko; Advisor Anna Krawczuk

У пам'ять / In Memory Of

У пам'ять бл. п. д-ра **Осипа Данка** складаю \$300 на Стипендійну Акцію СУА.
Богдан Марків

In memory of **Bohdan S. Polanskyj**, my husband Viktor K. Decyk and I are contributing \$500 to the UNWLA Scholarship Program.

*Betsy Newell Decyk
UNWLA Member-at-Large*

Пожертви від 28 червня до 24 серпня 2022 р. June 28 – August 24, 2022, Donations

\$2,000	Luba Bilowchtchuk (98)
\$780	UNWLA Branch 107
\$700	UNWLA Branch 134
\$500	Dr. Viktor & Dr. Betsy Decyk (98)
\$350	Lieda Boyko (56), Orysia M. Stefaniw (98)
\$300	Bohdan Markiw
\$250	Olena Papiz (50)
\$220	UNWLA Branch 64, UNWLA Branch 132
\$110	Ulana Diachuk (MAL)
\$100	Paul & Colleen Stockert (98)
\$63	Renata Bihun (28)
\$40	Steven & Linda Stockert (98)
\$1	William Burban

Thank you for your generosity.
Щиро дякуємо за Вашу благодійність.

*Люба Більовицук, член Комітету стипендій СУА
UNWLA Scholarship Committee Chair 1993–2002*

UNWLA, Inc. Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone/Fax: 732-441-9530
nazustrich@verizon.net

СУА / UNWLA

IN MEMORY / У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять бл. п. **Марії Савицької**, яка була довголітньою членкинею Округу Нью Йорк від 50-х до 70-х років:

\$100 Vera Berezowsky; Ляриса та Любомир Зелик замість квітів на могилу. Вічна пам'ять їй та глибокі співчуття родині

In loving memory of **Areta Halibej**:

\$750 donated by the following members of Branch 29:
\$200 Tania Wynnichenko
\$100 Daria Jarosewich; Lubomyra Kolomayets; Anna Marshal; Alexandra Sawyn
\$50 Donna Dykyj; Oresta Fedyniak
\$25 Katherine Iwasyszyn; Irene Pyskir-Bilak

\$100 «Перші стежі» (Пласт) замість квітів на могилу
\$50 Christina Trojan-Masnyk

In loving memory of **Joseph Jarema**:

\$1,000 Robert McNulty

In loving memory of **Lucienne (Luba) Jarmak**, a long-time member of the UNWLA:

\$2,500 Annette & Bohdan Sawycky

\$1,000 George Koshil

\$250 Dennis Richardson

\$150 Larysa Koshil & Fred Blucher; Roman & Kathy Melnyk

\$102.53 Patricia Burak; Mira Gnapp

- \$100** Zoriana Mangione; Maria Mischenko; Yaroslav Plys; Bohdan Rabarsky
\$50 Irene Plys; Olga Strzykowski

In loving memory of **Slawka Kunanec**:

- \$100** Branch 136

In loving memory of **Bohdan Polanskyj**:

- \$100** Daria Jarosewich; David & Bonnie Johnson

In loving memory of our former member/president of Branch 17 **Ulana Romaniw**:

- \$300** Oleh & Natalia Bobak (90)
\$250 Diana Iwanik (85)
\$100 Stephanie Luchanko; Larissa Matusiak; Ulana Mazurkevich; Zoriana Sperkacz (17)
\$50 Joann Gardner (17)

In loving memory of **Oksana Rozdolsky**:

- \$195** donated by the following members of Branch 29:
\$50 Oresta Fedyniak; Katherine Iwasyszyn; Daria Jarosewich
\$25 Irene Pyskir-Bilak
\$20 Donna Dykyj

In loving memory of **Irene Russnak**:

- \$250** Daria Hanushevsky
\$25 Christine Fedun

In loving memory of **Luba Siryj**:

- \$50** Diane Dix

In loving memory of **Brian Tunstall**, husband of Inia Tunstall, a member of Branch 56:

- \$100** Roman Galasch; Halya Chomiak; Ksenia Kuzmycz

ORPHANS FUND ФОНД СИРИТ

- \$100** Оксана П'ясецька в пам'ять **Уляни Романів**, членкині 17-го Відділу

OUR LIFE PRESS FUND ПРЕСОВИЙ ФОНД «НАШОГО ЖИТТЯ»

- \$100** Branch 56 in memory of our long-time member **Luba Jarmak**
\$50 29-й Відділ замість квітів на могилу нашої членкині бл. п. **Арети Рути Галібей**
\$50 29-й Відділ замість квітів на могилу нашої членкині бл. п. **Оксани Роздольської**
\$25 Branch 56 in memory of **Brian Tunstall**, husband of our member Inia Tunstall
\$25 78-й Відділ в пам'ять нашої довголітньої членкині бл. п. **Христини Громоцької**.
 Висловлюємо Родині наше щире співчуття

Пече розстріляна душа

Сьогодні вранці до сліз збентежила доня Дарина Сухоніс-Табацька. Беручка до всього, вона все таки, найперше, реалізує себе як журналіст. Хоч літературної творчості свого часу не цуралася. Надіслала всесуцим інтернетом вірш про сьогоднішнє всеукраїнське горе. Я, коли до цього серйозно ставитися, вірші не пишу. Але поезій за свій вік перечитав розміром у сільку хату. Так ось: Дарина написала справжню поезію. Гірко, що тема страшна і болюча. Але така вже доля митця — творити, страждаючи.

Фідель Сухонос, редактор журналу «Бористен», м. Дніпро

Пече розстріляна душа,
Захована в тривожнім чемодані.
А за вікном сирена не вщуха,
Ятраючи і без того криваві рани.

За місяць постаріли на роки,
Поховане дитинство у руїнах.
А скільки болю навкруги:
У кожного в підвалі — Україна...

Пекуча лють, і страх, і відчай.
Сирени вереск замість солов'їв.
Але незламні, сильні, вічні
Ми молимося за тих, хто у броні.

Дарина Сухоніс-Табацька на Донбасі, що потерпає від російської агресії

Життя у війну

Аліна Акуленко, перекладачка. Київ

З 24 лютого і до нині п. Аліна залишається у Києві. Усі тексти написані нею у столиці на основі пережитого, почутого та побаченого. Один з них стосується Сновська Чернігівської обл., звідки вона родом і куди російські війська дісталися у перші дні війни, бо там до білорусі — лічені кілометри.

8 березня. Здрастуй, Тарасе! Я не приїду до тебе сьогодні. Хоч ще два тижні тому збиралася. Вибач, у мене тут все дуже змінилося. Сплю в одязі, молюся на ЗСУ, навчилася прощатися і не прощати.

Вибач, Тарасе. Я не приїду ні сьогодні, ні завтра. Мені бракує хоробрості навіть виходити з дому. Найстрашніше стає вечорами. Коли з темряви прилітають їхні літаки й ракети. Так, я боюся. З мене герой такий собі. Але, знаєш, скільки навколо героїв! Тому прошу тебе: сходи там до Бога. Нагадай у розмові про наші поля і лани, і греблі, й степи, і ліси, і моря, і гори. Про Дніпро нагадай. Про високі дніпрові кручі. І про наше безкрає небо. Поговори з Ним про нас. Не про біди наші і не про відчай. А про те, що ми прагнемо волі. Дихати хочемо на повні груди. І дуже хочемо жити.

Чуєш, Тарасе, ти розкажи Йому, як нам пекельно важко, і що болить нестерпно, але ми не відступимо. У нас нема ще однієї України.

Чуєш, Тарасе, як Він буде питати, то скажи, що ми знаємо — Він на нашому боці. Але в нас тут щодня гинуть люди. Вмирають міста і села. Кожен день дається нелегко.

Обкладинка книги, про яку автор А. Акуленко написала так: «Ця маленька книжечка написана з великою любов'ю, простою мовою про непростих людей»

Вибач, Тарасе, не сердься. Ми повинні були б відстояти волю свою і правду значно раніше. Ти казав нам, а ми не чули. Ворог приспав нашу пильність і проріс у нашу землю чужою мовою і чужинцями. Але ми стоїмо. Ти ж з височини бачиш, як ми стоїмо. Тож допоможи нам, прошу!

Чуєш, Тарасе, а я до тебе обов'язково приїду. Стану поруч на твоїй горі, і вільний вітер з Дніпра битиме в лице і груди. Ми приїдемо до тебе, Тарасе, бо традиції не можна порушувати. Приїдемо після Перемоги! А ти тримай наше небо, прошу.

22 березня. У ту першу ніч сестра й будильник задзвонили одночасно. Було щойно по шостій.

— Це правда, що вас обстріляли? — хрипко спитала вона.

Я сіла на теплому ліжку, хапнула ротом повітря й видихнула «ні». Хоча цієї ж миті десь далеко гухнуло.

— Це війна? — тихо спитала вона. — Що нам робити?

— Я не знаю.

Бо я справді не знала. Не знаю і досі. Але тепер у мене є мрія. Щоб одного ранку мій напівсон розбила не сирена тривоги, а дзвінок від сестри.

— Це правда, що ми вже перемогли? — спитає вона.

— Так, правда, — відповім я їй.

25 березня. Коли фашисти у Другу світову війну окупували Україну, вони фізично не могли відновити навчальний процес німецькою мовою. Могли закидати Україну німецькими підручниками, але почати викладати у школах незрозумілою населенню мовою — не могли.

То ж мова — це не лише зброя. Але ще й фортеця. Вона захищає нас і наші кордони. Говорити однією мовою з ворогом — смертельно небезпечно. Доведено війною.

29 березня. На імprovізованій ятці просто неба продають свіжі редиску й огірки, зелену цибулю і якусь дуже рідкісну зелень. Якби до війни, то би точно купила, і було б свято першого весняного салату. Але ресурси — не бездонні. І словосполучення

«панські витребеньки» за місяць набуло зовсім іншого змісту. Як і слово «війна». У війну, виявляється, так само світить сонце і співають пташки. Щоправда, тлом звучить далеке гахкання й гуркоти від вибухів.

Мені ніяк не вкладається в голову, що наше звичне життя розлетілося на скалки лише тому, що в чийсь голові «таргани не поділили крейду і знулилися». І що таких «тарганоголових» набралася ціла нація... Ще раз озираюся на ятку. Ту, де редиска, цибуля, зелень і огірки. Думаю, що все це сіялося ще до війни. І що треба триматися. Усе буде добре.

1 квітня. А знаєте, у нас є діти, які вже понад місяць не бачили тат. А є такі, що й не побачать вже ніколи. А ще є тата, що не побачать вже своїх дітей. І мами, яких більше вже немає.

А знаєте, у нас є сім'ї, які живуть в підвалах. А є такі, що в погребках. А ще такі, котрих ніколи звідти не дістануть. І є могили без імен.

А знаєте, у нас з зими – тривоги. А ще бувають обстріли — без тривоги, просто гатять здуру. А ще стріляють у будинки з танків. І в черги, що по воду й хліб...

А ви вгатить одразу в кремль. Так буде більше толку. І ми не образимось, якщо ви скажете: то знову ми. Нам не потрібен кремль, то ж нехай горить. Бо ми – за мир. Бо в нас уже є діти, які ніколи не побачать тат і мам. І також ті, хто не повернеться ніколи з черги з хлібом.

2 квітня. Я сьогодні бачила фото, як везли в моє рідне містечко під жалобними прапорами наших хлопців. Вони повернулися додому назавжди. Їх везли через села. У нас там практично одна дорога — і все на північ. По ній зручно навпрошки було їхати танкам. Їх везли отієї єдиною нашою трасою, якою їздять на область, а місцеві ганяють нею череду, продають там гриби, ягоди, картоплю й березові вінники.

Я роздивлялася, як на тій трасі стояли на колінах під дощем жінки. Як згорьовані чоловіки стискали у руках свої незмінні кепки. І як у когось тріпотів в руках маленький прапорець.

Ця траса, ці села і моє містечко — під білорусько-російським боком. У моєму дитинстві на базар завжди їздили в гомель, бо швидше й зручніше. У нас були білоруські зошити, олівці, а також масло, майонез і родичі. І в наших краях слова про «братні» народи не звучали метафорою, бо в багатьох там жили справжні, кровні брати і сестри.

росії й білорусі треба було дуже постаратися, щоб у краях, де єдина траса біжить на північ і впирається практично в кордон між росією і бі-

лоруссю одночасно, їх так ненавиділи. Але в них вийшло.

Слава Україні! І смерть ворогам.

3 квітня. Ніякої великої «русской» літератури немає. І культури — також. Це вигадка. Бо література, як і культура, — коріння нації, її дзеркало і тло. Саме вона формує націю, її цінності й велич. І якщо умовні достоевський з толстим сформува-ли націю, яка вміє тільки грабувати і розстрілювати, — то яка ж це велика література й культура?! А якщо ті, хто зв'язував людям за спиною руки і стріляв у потилицю, не читали достоевського з толстим, — то тим паче яка це велика література й культура, коли навіть своїм вона байдужа?

Істинні митці й шедеври — це вищі матерії, які просто не можуть зростити націю вбивць. У росії ж нема нічого великого. І не було ніколи. Хіба що брехня.

14 квітня. Вони все зроблять самі. Глупої ночі у москві істерично заголосить сирена. Але «скрепні» мізки не второпають, що це вже по-справжньому, що півень уже проспівав «Добрий вечір, ми з України» та приніс на крилах привіт. Вони все зроблять самі і москва здригатиметься від тупої злості та злісної паніки. Вихаркуватиме кров і прокльони, ховатиме накрадене й тікатиме світ за очі. Але світ її не прийматиме. москва горітиме синім полум'ям так, що ніч на Уралі стане ясною, «хоч голки збирай». А коли догорить остання скіпка і над згаріщем запанує мертва тиша, серед чорного попелу колись красної площі тихо стоятиме глиняний півник і триматиме в дзьобі ту саму марку... Бійтеся нас, бійтеся.

4 травня. Зварила борщ сьогодні. Перший з початку війни, раніше не варилося ніяк. Хоч було з чого та було на чому. Але не було внутрішньої потреби. Адже борщ треба хотіти зварити, мати бажання, настрої і жагу. Секрет справжнього борщу — не в тому, з чого його варити, але з якою душею. Борщ потребує душі відкритої та гарячої. А ще потребує спокою, гідності та внутрішньої рівноваги. І троху перцю в серці. І борщ не можна денацифікувати, бо в нього — українська душа.

19 травня. Якщо ви забудете, як усміхатися, щастя забуде до вас дорогу. Я пакувала тривожну валізу зранку 24 лютого. Насправді то був тривожний рюкзак – невеличкий, з яким я ходила на роботу. Усього один рюкзак – більше нічого. Щоб якщо доведеться бігти, я змогла бігти. Він і досі стоїть спакований, бо я так нікуди й не поїхала.

Але на третій чи п'ятий день його перепакувала. Поклала туди вишиванку. Для цього довелося викласти білизну й шкарпетки. Бо інакше вишиванка не вмістилася б. Мені просто тоді подумалось, що де б я не була, знайти труси й шкарпетки буде легше, ніж вишиванку. І якщо Перемога застане мене далеко від дому, як я буду без вишиванки?

Ми не можемо взяти з собою все. Але в нас завжди є вибір. Й усмішку спакувати складніше, ніж сльози. Бо сльози можна налити в слоїк й носити на собі тягарем довічно. А усмішці потрібні простір і розпрямлені плечі. Але знайте: якщо ви забудете, як усміхатися, щастя забуде до вас дорогу.

22 травня. Щоразу, коли чую про викладача, який читає лекції з окопів, поета, який написав на передовій прекрасний вірш, підприємця, який дохід від бізнесу вклав в екіпіровку своєї роти, батька, який розмовляє по відеозв'язку з дітьми так, щоб нікому не заважати в казармі, — мене охоплює лють і гнів. Бо викладачі мають викладати з кафедр. Поети — зустрічати муз, а не артобстріли. Підприємці — розвивати економіку. Батьки — обніматися дітей. А зло — горіти в пеклі. Вічно.

3 липня. Щоранку вивчаю карту України. Ніколи не думала, що знатиму так добре назви крихітних сіл і ниточки безіменних доріг. Щоранку вивчаю карту, як вивчають болючу рану: чи за ніч стало ще гірше, чи навпаки загоїлося трохи. Щоранку думаю, яка ж красива наша земля. І які убогі люди її плюндрують — сунуть сараною, лишаючи по собі мертве поле. Щоранку прошу у рік, озер, ставків, полів, лісів, степів, ярів і луків ставати нам на допомогу — пильнувати, берегти та берегтися. Щоранку прикладаю до розпечених ран холодні думки. Яка ж сильна й мужня наша Україна!

15 липня. Вони роблять усе, щоб в Україні неможливо було жити. А ми — будемо. Не тому, що ми — вперті. А тому, що це — наше, а не їхнє. Випалити все, винищити до ноги, а тоді прийти й увіткнути палку зі своїм «флагом» на сплюндрованих і непридатних до життя теренах — тактика дієва, але підступна й ница. Вона не спрацює на нашій землі. Завдасть нам болю і страждань,

знекровить, зморить, висотає радість, але не спрацює... Українці — то вічний ласий шмат, який їм ніколи не урвати. Ми — той самий кавалок, який стане поперек їхнього імперського горла і вдушить. росії — російська смерть.

27 липня. Тут суперечка розгорілася була: чи війна в Києві відчувається? В однієї жінки помер був чоловік. Немолодий уже. Усе життя вони прожили душа в душу. На його похоронах сусіди перешіптувалися: Люба і сльозинки не зронила — така байдужа стояла, ніякого горя не відчувалося.

Люба справді не плакала й не тужила. А просто померла десь за тиждень. Серце не витримало розпуки. Горем не міряються, кажуть мудрі люди. Як і війною.

30 липня. Дочитала «Неймовірна. Ода до радості». І допоки читала, хотілося страшенно, щоб автор Ірен Роздобудько зігнорувала історичні факти і переписала історію. Щоб подружжя Теліг не лишилося навіки у Бабиному Яру і, наприклад, емігрувало в США, Канаду чи ще куди-небудь. Бо вони не заслуговували на смерть. Власне на смерть ніхто не заслуговує. Усі заслуговують на життя...

Ця книжка — про вибір і про мрії. І ще трохи про те, як народні маси байдуже ковтають і переживують надзвичайних людей. І про те, що народні маси — це насправді не абстрактне явище, а зліплені до купи долі мільйонів людей, які скорилися обставинам. А могли б лишитися неймовірними та нескореними. Саме тому дуже важливо обставинам не коритися, а повертати собі на користь.

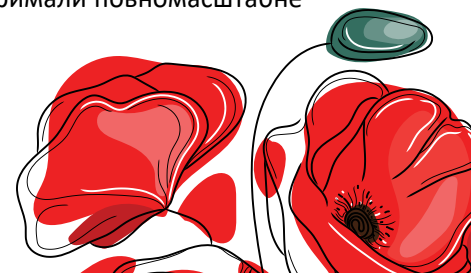
...Книжка важка, хоча написана легко, якщо можна написати легко про війну і про смерть. Я не знаю, чи раджу її читати, принаймні зараз. Бо це боляче. Але точно знаю, що таких книжок має бути якомога більше. Правдивих книжок про нашу історію, наших героїв і наше життя.

Мені все частіше здається, що читання стає елітарною розвагою. Тож долучайтеся до еліти. Бо нам зараз треба доробити те, що не вдалося поколінням до нас. Ні, не довести, що ми — нація, бо нацією ми були завжди. А нарешті добити ворога, який століттями живиться нашою кров'ю.

Україна — неймовірна. Як і Олена Теліга.

ВІД РЕДАКЦІЇ

Якщо ви бачите у наших публікаціях власні назви, написані з малої букви — це не помилка, а позиція автора/редакції щодо дій держави-терориста й окремих людей і країн, які підтримали повномасштабне вторгнення в Україну.

ВУЛИЦЯ ПЕРЕСЕЛЕНСЬКА

(образок* на реальній основі)

Іванна Олещук (Стеф'юк), завідувачка науково-методичного кабінету дослідження та збереження традиційної культури УМЦКБ, кандидатка філологічних наук, кураторка етнографічного проєкту «Спадщина»

«А я складу отако руки човником, а ти нарвеш малини і віднесеш татови», — в саду розрісся старий і духмяний малинник. Катерина вибирає по ягоді і складає старшій доньці в човник її діточих долонь. Там, в Драгасимові, у них так само був малинник.

Катерина ловиться рукою за підсохлий листок малини і думає. Тримає собі і думає. Ця малина нагадує їй рідні краї, а тут вони — приїжджі. Там адресувала конверт «вулиця Головна», тут — «вулиця Переселенська»... Тут все інакше, така сама лиш малинка посеред саду. А все решта — інче.

— Неньо, а відки ми?

— Нас привезли. Будеш старша — розкажу.

— Я вже старша.

— Таки фіст?

— Иги.

Катерина горне малу до себе, а та забула про «човник» і порозсипала малини. А дощовою травою повзе слимачок, і провадить за собою писану хатку.

— Нас вивезли вночи?

— Ні, то була днина. А тебе взагалі на білому світі не було. Я і твій дедя лиш були. Нам сказали розібрати хати, спакувати всі пожитки і чекати в центрі села, а далі на Снетин, а далі у вагони, а хати наші розібрані їхали поїздом за нами.

— Ніби равлики, — задумалася мала.

— Ніби равлики.. Ти того не знаєш, і дай Боже би не знала — складати своє жите у пакунки і їхати у цілком незнайомі місця. І розуміти: їдеш межи чужі люди. Місцеві, миколаївські, вже нас чекали. Правда перші місі-

ці дивилися, хто ми є — не вірили аж так відразу. Але ніде-с не пропадеш, коли ти людина. Би-с знала.

І Катерині перед очима той вівторок. Вона, двадцятирічна юнка-жінка, вже бачить, як з її хати здоймають верх. Хати розбирають всім, наказ «вакуватися» не обговорюють. Кожен потихо розбирає свої господарства і душею тремтить, як стрижена вівця.

А Катеринка дивиться на своє віно, — а віно на неї глипає, двадцятьма парами очей. Катерині у придане дав дедя вівці, бо гонорову доньку має, і вони їй, молодій, зачинали днинку — ту погладить, до тої заговорить, а тій отави доброї підкладе. А тепер її віно, відчуваючи скорий ярмарок, збилося у гурт і миркотить. Банно їм, сараким. І Катеринчина молода душа чисто овеча — стоїть, трясеться і лиш то що не плаче. А плакати не можна.

— Ти, Нусько, родилася вже тут. І сестричка твоя тут. Ви тут не чужі.

— А ти — чужа?

— А я...привикла.

Мама Катерина терпляче збирає малій в човник свіжу малину — та вже розсипалася, треба все починати спочатку.

— Неньо, мені згуста снитси дорога.

— І мені. Дорога буває різна. Одної боїши, за другу хапаєш-си... Прийде і наша дорога.

А равлик пірнає в росяну траву і поволі зникає — він має свою дорогу, і його писана хатка долає ту дорогу разом з ним. Він не квапиться і не боїться. Бо знає, наскільки вчасний цей світ і його дивні дороги.

**Образок присвячено усім примусово вивезеним у 50-х роках родинам із с. Драгасимів (Снятинщина) і всім переселенцям, зокрема і через сучасну російсько-українську війну.*

New Branch 144 in Cincinnati off to a Busy Start

Christine Zawadiwskyi McDaniel

Branch 144, Cincinnati, OH

On February 24, 2022, Russia launched a full-scale attack on Ukraine, and that invasion ignited a spark in Ukrainians and their supporters all over the world. The strength and bravery demonstrated by the people of Ukraine inspired many, including the people of Cincinnati, Ohio, the sister city to Kharkiv, Ukraine.

I have lived in Cincinnati for almost 35 years. I thought I was alone with my Ukrainian heritage and background, but I was wrong. At the start of the invasion, two Cincinnati-based organizations quickly formed (Hope4Ukraine and Cincy4Ukraine) to raise funds for medical, humanitarian, tactical, and military aid for the people of Ukraine. Hundreds of Ukrainians in the Cincinnati area – many unknown to one another – came together, united by the cause to help Ukraine. On April 24, both organizations partnered to host a Ukrainian Food Festival that generated over \$37,000, used to purchase an ambulance and other medical supplies that were then delivered to war-torn areas of Ukraine. However, this event did more than just raise funds; it provided an opportunity for Ukrainians to come together and begin the process of building a community.

Oksana Sergeenkova, President of Hope4Ukraine, was one of the primary organizers of the Ukrainian Food Festival. I watched her and other women, whom I had just met, work with incredible passion and commitment. It reminded me of my youth growing up in the close-knit Ukrainian community in Buffalo, NY, where I had the honor of witnessing my mother, grandmothers, aunts, and friends

Melana Tysowsky represented the UNWLA at the Ukrainian Summer Festival.

work tirelessly for their families, the Ukrainian community, and the UNWLA. I saw there was something familiar, and something very special, happening in Cincinnati.

In early May, after a few meetings with potential UNWLA members and some guidance from my sister-in-law, who is active in the Ukrainian community in New Jersey, we decided to establish a UNWLA branch in Cincinnati. We had a Zoom call with Natalie Pawlenko, President of the UNWLA, and Valentyna Tabaka, Vice-President – Membership, who were very supportive and helpful. We submitted our application on May 31, and UNWLA Cincinnati Branch 144 was officially born on June 2, 2022. At our first meeting we elected officers: Oksana Sergeenkova as President, Melana Tysowsky as

Branch 144 members (l-r): Oksana Zhuravska, Oksana Sergeenkova, Maryna Kharchyk, Tatyana Pinyayev, Christine Zawadiwskyi McDaniel, Melana Tysowsky, Olga Onipko, Lesia Alfavitska, Alyona Burykina, Viktoriia Wilburn, Oksana Lysenko.

Vice-President, Iryna Rutherford as Treasurer, and Christine Zawadiwskyi McDaniel as Secretary. Our members include Oksana Lysenko, Oksana Zhuravska, Olena Oliinyk, Maryna Kharchyk, Iryna Yablokova, Tonia Petrenko, Diana Chubak, Nathalie Panczuk, Tatyana Pinyayev, Olga Onipko, Lesia Alfavitska, Svetlana Demianenko, Alexandra Milovsky, and Alyona Burykina.

On Sunday, August 21, we had the honor of introducing Branch 144 to the public at the Ukrainian Summer Festival in Cincinnati, sponsored by Hope4Ukraine. Hundreds of Ukrainians and supporters congregated to enjoy Ukrainian food, listen to live music, participate in art classes, watch Ukrainian dancing, and purchase items at the artisan market. The UNWLA gave away Ukrainian Tryzub cups as a thank-you gift for supporting Ukraine and offered raffle tickets to everyone who liked our Facebook page. Melana Tysowsky hosted our booth and was an amazing representative for the organization, while the rest of us prepared *varenyky*, worked the gift and basket raffle, led art

classes, painted sunflowers on the faces of young children, and danced and sang for the audience. During the event, eight women expressed interest in joining us as UNWLA members.

This is an exciting time for Ukrainian women in Cincinnati. While the horrors of the war are always at the forefront of our thoughts and occupy our prayers, we consider it a gift from God that in these difficult times, we were guided to find one another and join the incredible UNWLA organization. Our promise to all Ukrainians is to share our history and culture, support the fight for Ukrainian freedom, provide as much medical and humanitarian aid to Ukraine as possible, and create a strong Ukrainian community in Cincinnati that local Ukrainians can call home. *Slava Ukraini!*

Olga Onipko painting children's faces.

Після повномасштабного вторгнення росії в Україну українська громада в Цинциннаті, штат Огайо, створила дві організації: Hope4Ukraine і Cincy4Ukraine, які збирали гроші для медичної, гуманітарної, тактичної та військової допомоги для України. А 2 червня 2022 р., після телефонної розмови з головою СВА Наталею Павленко та її заступницею Валентиною Табакою, українські жінки офіційно заснували 144-й Відділ СВА у Цинциннаті (голова — Оксана Сергієнко). І вже 21 серпня представили свій відділ на Українському Літньому Фестивалі, спонсорованому Hope4Ukraine, де пропонували гостям смачну їжу, проводили уроки мистецтва, танцювали та співали. Під час самого фестивалю ще вісім жінок виявили бажання приєднатися до відділу.

Союзянки новоствореного відділу поставили за мету утримувати українську історію та культуру тут, в США, підтримувати боротьбу за самостійність України, надавати медичну та гуманітарну допомогу українцям, а також створювати міцну українську громаду в Цинциннаті.

ВІНКОПЛЕТІННЯ НА ІВАНА КУПАЛА

у Почесному 1-му Відділі СУА Округи Нью Йорк

Сумея Денисюк, пресова референтка і референтка соціальних засобів комунікації Почесного 1-го Відділу Округи Нью Йорк

Вінкоплетіння, пов'язане зі святом Івана Купала, Почесний 1-й Відділ СУА провів рівно через тиждень після своїх Загальних річних зборів, де було обрано нову управу відділу, яку очолила новообрана голова Марія Венгер. Дуже приємно, що кількість членів у відділі на тепер становить 24 членкині (до початку Загальних зборів їх було лише 10).

Утримування українських народних звичаїв було пріоритетом діяльності майже 100-літньої історії цього найстаршого славного відділу нашої організації. То ж, зберігаючи традиції, які коріннями сягають у далеке минуле, Почесний 1-й Відділ зібрався на святкування Івана Купала. З давніх-давен у цей час дівчата проводили безліч обрядів, але головний серед них — плетіння вінків.

Настя Шигаєва, яка проводила майстер-клас з вінкоплетіння, розповіла багато цікавого, дала чимало порад та об'єднала старше покоління і молодих союзнок. Заздалегідь придбані квіти лежали на столах, і кожен створював власний букет або віночок. То була унікальна можливість для кожного навчитися чогось нового, дізнатися більше про традиції наших предків і власноруч створити мистецький витвір.

Коли з блакитних і жовтих квітів союзнянки сплели неймовірної краси віночки, то почали співати українські пісні та ділитися своїми теплими спогадами про те, як вони святкували Івана Купала вдома, в Україні.

На обличчях учасників — щирі посмішки. Бо всі щасливі від того, що можуть вшанувати прекрасну традицію так далеко від України!

Учасники майстеркласу з вінкоплетіння за роботою.

Incorporating traditions that date back to the 4th century AD, Branch 1 celebrated the ancient holiday of Ivana Kupala on July 7 with a wreath-making class led by Nastasia Shygaieva. The class brought together older and newer generations of Soyuzianky, all seated at flower-filled tables as they created their individual wreaths. As the wreaths began to take shape with blue and yellow flowers, the room filled with Ukrainian songs and with the women sharing their memories of celebrating Ivana Kupala back home. The spirit of Ukrainian unity danced through the room as the women got to know and connect with each other. Everyone sat with wide smiles, happy to be able to honor such a beautiful tradition so far from home.

Зліва направо: Настя Шигаєва, референтка мистецтва і музею Почесного 1-го Відділу; Ірина Куровицька, Почесна членкиня СУА; Дарія Рекуча, секретарка і референтка суспільної опіки Почесного 1-го Відділу; Марія Венгер, голова Почесного 1-го Відділу; Мирослава Козак, вільна членкиня; Оксана Жукоф, голова 125-го Відділу; Олеся Коцюба, скарбник Почесного 1-го Відділу.

Зліва направо, стоять: Марта Мачай; Андреа, Вен Чен та Анна Онопрієнко — гості; Дарія Рекуча, секретарка і референтка суспільної опіки Почесного 1-го Відділу; Катерина Виноградова, заступниця голови Почесного 1-го Відділу; Галина Романишин, Почесна голова Округу Нью Йорк; сидять: Настя Шигаєва, керівниця майстеркласу з вінкоплетіння; Вікторія Мушинська, гостя; Сумея Денисюк, пресова референтка і референтка соціальних засобів комунікації Почесного 1-го Відділу.

26 червня 2022 р., Нью Йорк. Загальні збори Почесного 1-го Відділу СУА. Зліва направо, сидять: Валентина Табака, 2-га заступниця голови СУА для справ членства; Ольга Кузишин-Воляник, перша заступниця голови Почесного 1-го відділу; Ірина Куровицька, Почесна голова СУА; Марія Венгер, голова Почесного 1-го відділу; Наталія Дума, членкиня 83-го Відділу; стоять: Катерина Виноградова, друга заступниця голови Почесного 1-го Відділу; Сумея Денисюк, пресова референтка і референтка соціальних засобів комунікації Почесного 1-го Відділу; Мар'яна Чобан, Леся Магун — гості; Дарія Рекуча, секретарка і референтка суспільної опіки Почесного 1-го Відділу; Лариса Гурін, колишня голова Почесного 1-го Відділу; Лідія Слїж, голова Округу Нью Йорк; Настя Шигаєва, референтка культури та освіти Почесного 1-го Відділу; Олена Олійник, стипендійна референтка Почесного 1-го Відділу.

Marianna Crans, Maria Cade, and Stephanie Hawryluk (l-r) at the Kingston Library community outreach event.

Vitalia, Adelina, and Avalina Deriabina (l-r) with Ulana Salewycz.

Branch 95 members at Soyuzivka's Ukrainian cultural festival (l-r): Marianna Crans, Marianna Zajac, Ulana Salewycz, Olha Drozdowycz, Cathy Gorham, Mary Panchyshyn, Maria Cade, Olia Lemieszewski.

Every Little Bit Helps

Marianna (Szcawinsky) Crans, Branch 95, Kerhonkson/Poughkeepsie, NY

When Russia invaded Ukraine, the immediate and visceral response of horror, disgust, and condemnation from the rest of the world was heartwarming to the Ukrainian diaspora. Immediately there were offers of help, and humanitarian aid began to flow. There were large benefits, auctions, other events, and small “grass-root” efforts, each just as important, meaningful, and helpful.

Branch 95 has always been a small branch, averaging 20–30 members over the years, even with several at-large members living in neighboring states still wishing to remain part of the group. Our branch participated in several of those smaller grass-root efforts

that added up to significant donations to the UNWLA for help to Ukraine.

The response from our local community started with our making several hundred blue-and-yellow pins that were handed out next to a donation jar at our community church (Holy Trinity Ukrainian Catholic Church in Kerhonkson, NY) and at local community outreach events at the Kingston Library and the Reher Center for Immigrant Culture & History. These ribbon pins garnered about \$375, which our branch promptly donated to the UNWLA site for Aid to Ukraine.

A member of our branch was involved with the Reher Center and Library’s initiative to record the

stories and experiences of present-day immigrants for a permanent collection of cultural experiences to be used for educational and historical purposes. Thanks to that member’s participation and effort, the \$200 stipend from the project was donated to the UNWLA.

The daughter of one of our members works at a local school. Her grade school children wanted to help Ukraine; they collected their left-over lunch money and presented the branch with a check for over \$2,000 to help Ukraine!

Our branch has been besieged with requests for help; contacts for Ukrainian artisans, musicians, performers, and dancers; and

food for larger events put on by non-Ukrainian organizations outside of our area (or state), which we gladly shared even if it meant referring them to a branch closer to them. (UNWLA's network in action!)

We also acted as UNWLA representatives at events such as the Concert for Ukraine at the Towne Crier Café in Beacon, NY, where we were asked to speak and thank attendees for their support for the event.

We have also been asked to install Ukrainian displays at local libraries to increase awareness of the war in Ukraine and to direct people to the UNWLA donation site.

Another of our members, Ulana Salewycz, an accomplished skier, held a plant sale with a local ski club. Proceeds from the sale, plus additional donations through the club, totaled \$563. Working with her own ski club, the Hudson Valley Ski Club, and fellow club member Frank Van Zanten, Ulana raised another \$532 for the cause!

Ulana and Frank, along with a local First Congregational Church, have also been instrumental in helping a displaced Ukrainian family: mother Vitalia Deriabina and her two daughters, Avalina and Adelina, who are here while their father is back in Kyiv fighting. Ulana and Frank helped the family find housing and jobs so that they could be comfortable until they are able to return home safely. Vitalia's skills as a Petrykivka artist are also being recognized and supported locally.

Our branch's most recent and largest effort so far was initiated by Cathy Gorham, another of our members, who has contacts in the quilting community. She commissioned a beautiful handmade quilt to be raffled off for Humanitarian Aid to Ukraine on October 1. The quilt's description on our poster and flyers reads:

"Made in the colors of the Ukrainian flag, this handmade quilt features sunflowers, Ukraine's national flower, and the ancient eight-pointed star design representing life and protection from harm. The hearts represent our compassion for the people of Ukraine. The squares were created by women from all over the USA and were assembled by Barbara Hannaburgh of Wallkill, NY."

Thanks to the generosity of Kerhonkson's Soyuzivka Ukrainian Heritage Center, and especially festival organizer Bohdana Puzyk, our branch was fortunate enough to be able to display the quilt at Soyuzivka's recent Ukrainian cultural festival in order to sell more tickets. (More than \$2,750 worth of raffle tickets had already been sold at press time!) This shows how even small efforts can achieve great results.

The raffle quilt is titled "It Takes a Village," evoking the world's compassion for the strife of the Ukrainian people.

In the meantime, we are planning more activities and continuing to pray for Ukraine and her deliverance from evil. We admire the strength and determination of our families and countrymen in Ukraine and hope that we will see our homeland emerge from this horror stronger than ever. *Slava Ukraini!*

UNWLA Launches New Fundraising Committee

Oksana Lodziuk, UNWLA Officer-at-Large

At the Stand with Ukraine fundraiser at NJPAC in late July (l-r): Natalia Bezpalko, Maria Kvit Flynn, Valentyna Tabaka, UNWLA President Natalie Pawlenko, Oksana Lodziuk, Oksana Konyk, Tamara Syby.

With the onset of the war in Ukraine and the urgent need to provide humanitarian assistance, the UNWLA began a massive fundraising campaign on our social media platforms and website. The response was excellent, with substantial funds raised in a short period of time. As the war continues to devastate Ukrainian lives, however, more financial assistance is needed to purchase medical equipment and supplies and to provide humanitarian relief.

To raise these funds, the UNWLA created a Fundraising Committee, with the objective of securing donations and grants from corporations, foundations, and private individuals. To date, the UNWLA has received grants from Citizens Bank, TD Charitable Foundation, the NY Jets, the Japan Foundation, Morey's Piers, and others. Various individuals have collaborated with us to create fundraisers for the benefit of the UNWLA.

Just recently, one such private endeavor proved to be a remarkably successful fundraiser. Organized by Vic-

tor Herlinsky Jr. together with a diverse committee comprised of members of the UNWLA, the United Sikhs, and others, the Stand with Ukraine event raised more than \$200,000. In attendance at the star-studded fundraiser, held July 29 at the New Jersey Performing Arts Center, were New Jersey's First Lady Tammy Murphy, Senator Cory Booker, Rob Menendez Jr., Representative Josh Gottheimer, and representatives from the United Sikhs and the UNWLA. The money raised from the fundraiser was split equally among the UNWLA, the United Sikhs, and the World Central Kitchen.

Another such event was the *Colors for Peace* art exhibition and sale at New York's Mizuma & Kips art gallery, featuring the works of talented Japanese artist Sebastian Masuda. The theme of the event – "Think Peace" – was seemingly simple, but the artist invited attendees "to close their eyes and actually imagine it, and then to realize how comforting it is to sleep peacefully in your own bed at night," something most Ukrainians can no longer do. Funds raised from the sale of Mr. Masuda's artwork over the course of the 3-day event (July 29-31) were donated to the UNWLA.

Citizens Bank organized a fundraiser in late March, a month after the start of the war. Their goal was not only to raise funds for war-torn Ukraine but to give back to the community. The bank hired artist Misha Tyutyunik to create a mural for their new office in New York City's East Village. Everyone was encouraged to add their creative touch to the mural by painting some part of it. A large grant was given to the UNWLA, and donations received the day of the event were matched.

Corporate and private fundraisers, many organized in collaboration with the Fundraising chair, have included a tennis round-robin for women members of a NYC tennis club, *pysanka* and film screening events at the Ukrainian Institute of America, a book chat by a successful author (which focused on Ukraine's culture), a musical evening, a culture day at the Picat-

OKSANA LODZIUK *Chair, Fundraising Committee*

Oksana Lodziuk Krywulych has been an active member of the UNWLA since joining the organization in 2015. She has held numerous posts, including NJ Regional Council President and Public Relations Chair, UNWLA Social Media Chair, and Branch 75 President. Currently, Oksana is a member of the UNWLA Executive Board, serving as Officer-at-Large, and is the Chair of the UNWLA's new Fundraising Committee.

inny Arsenal in NJ, and the Soyuzivka Heritage Center festival. Local schools have donated collected funds, and a talented dance choreographer has held several classes to raise funds for the UNWLA's work. The outpouring of support for Ukraine during the initial days of the war was amazing.

The UNWLA Fundraising Committee is currently focused on securing donations and grants. To accomplish this, we are researching the best contacts to reach out to. This is a monumental effort at times, as many feel they have already given enough. However, the war in Ukraine continues unabated, and we cannot give up on our efforts. More work lies ahead, but it is especially important to continue raising funds both for Ukraine and for the numerous initiatives supported by the UNWLA. Other significant fundraising events are being planned and will be announced soon.

Oksana Lodziuk chairs the Fundraising Committee, whose members include Iryna Chalupa, Maria Kvit Flynn, Oksana Piaseckyj, and Halyna Traversa. We recently welcomed a young intern, Sofia Khalik, from the Ukrainian Global Scholars Program to help research various corporations.

Raising funds for UNWLA humanitarian aid at the annual Soyuzivka Heritage Center festival in July (l-r): Olha Drozdowycz, Oksana Lodziuk, Marika Panchyshyn, Maria Cade.

We welcome everyone who is interested to join our committee. If you have fundraising experience, corporate contacts, or just want to make a difference, please let us know! To join or for more information, please email oal1@unwla.org.

New Yorker Alexia Fernandez, a member of the Roosevelt Island Racquet Club, organized a Tennis for Ukraine fundraiser in March that saw many of the club's women playing in a round-robin tournament. The event raised \$10,400 for the UNWLA. Lidia Slysh, NYC Regional Council President, represented the UNWLA at the event, which was also attended by several local Soyuzianky.

Our Cover

Children painting the *Ukraine: A History in Solidarity* mural on the Citizens Bank building in New York's East Village, part of a bank-sponsored fundraiser on March 26 that included a substantial grant to the UNWLA, the matching of public donations, and free admission to The Ukrainian Museum. The mural, by New York-based Ukrainian artist Misha Tyutyunik, depicts the legend behind the naming of Ukraine's capital city, Kyiv.

The Citizens Bank mural artist, Misha Tyutyunik, with Mila Rabij, UNWLA Arts and Museum Chair.

ДИТЯЧИЙ БІЛЬ ВІДГУКУЄТЬСЯ у серцях союзянок

Назар Збіглей, засновник і керівник Благодійного фонду «Родина-Україна»

Благодійний Фонд «Родина-Україна» опікується українськими дітьми. Надзвичайно суттєву допомогу проєкту надав Союз Українок Америки — першим відгукнувся та виділив кошти на організацію реабілітації дітей, які через війну в Україні набули важких психологічно-емоційних розладів.

З перших днів військової агресії російської федерації проти незалежної та соборної України Благодійна Організація «Благодійний Фонд «Родина-Україна» займається допомогою військово-вслужбовцям, вимушеним переселенцям і цивільним громадянам, які постраждали внаслідок воєнних дій.

Усі свої зусилля ми спрямували, найперше, на допомогу ЗСУ та теробороні. За перші два місяці війни нам вдалося закупити амуніції та військової форми на 500 тис. грн, придбати 700 спальних мішків, виготовлених за стандартами НАТО, закупити і передати ЗСУ 230 бронепластин, доставити ліків на 1,5 млн грн до медичних закладів Київщини та ЗСУ, доставити 50 тонн харчових продуктів до комунальних і державних закладів Київської обл.

Нині ми зосередилися на іншому: фонд займається психологічною реабілітацією та оздоровленням українських дітей. На жаль, масштабність та актуаль-

ність цієї проблеми суспільство тільки починає усвідомлювати. Адже російські окупаційні війська позбавляють дитинства ціле покоління українських дітей. Якщо тимчасово окуповані території ми повернемо, а зруйновані об'єкти відбудуємо, то роки дитинства не відновимо. Кожна дитина повинна мати звичне для неї дитяче дозвілля, а головне — спокійний сон. Чи є все це зараз, у 2022 р., у значної частини наших дітей? На жаль, ні.

Ми орієнтуємося, насамперед, на родини та дітей, які залишилися або повернулися в Україну та чітко бачать тут своє майбутнє. І ми також чітко усвідомлюємо, що навіть один день,

який був проведений в окупації — це психологічна травма, як і виховання дитини без батька або матері, і життя під обстрілами, і ночівлі в підвалах та погребях, і фінансові проблеми у батьків... Якщо з цим не почати працювати вже тепер, то проблема буде лише збільшуватися.

На початку травня ми започаткували однойменний проєкт «Родина-Україна. Діти». Більшість з нашої команди — мешканці Київської обл. та Києва,

The UNWLA recently made a sizable donation to the charitable foundation *Rodyna-Ukraina* (Family-Ukraine). The organization holds two-week camps for children, primarily children of soldiers and those from war-torn areas of Ukraine. In addition to

оскільки ми спочатку концентрували зусилля на допомозі дітям з найпостраждаліших регіонів Київщини. Ми вирішили 2 липня відправляти по 100 дітей на 2 тижні повноцінного оздоровлення та реабілітації в один із найкращих закладів на Прикарпатті, де працюватимуть провідні фахівці відомої дитячої організації «Артек-Лісовий». Також ми співпрацюємо з Київською обласною військовою адміністрацією.

На тепер процес оздоровлення та реабілітації пройшли майже 300 дітей. Серед тих, кого оздоровили в Івано-Франківській обл., діти: які втратили одного з батьків або годувальника під час військової агресії російських окупантів; військовослужбовців і добровольців те-

риторіальної оборони; учасників АТО/ООС; які перебували на окупованих районах Київщини; вимушено переселені; сироти і позбавлені батьківського піклування; з багатодітних родин.

Ми відкриті до співпраці та надання допомоги дітям, хто має потреби. Для цього треба залишити заявку на участь дитини в оздоровчо-реабілітаційному турі на сайті благодійного фонду. Після того з батьками (або іншими особами, що опікуються дитиною) зв'яжуться волонтери фонду. І, якщо підтвердиться належність дитини до категорії тих, ким опікується організація,

shelter, meals, and medical assistance, young campers receive psychological rehabilitation, a crucial component of the program. Since the beginning of the war, the foundation has provided hundreds of Ukrainian children with rest and physical/psychological care. Under the supervision of professionals, the children take part in excursions, sports and games, and other therapeutic activities. In the fall, *Rodyna-Ukraina* introduced weekend camps for children to tap into their talents in science, the arts, sports, and other fields. The foundation's goal is to create a community of successful, patriotic Ukrainians who value each other's support and compassion and develop into young leaders.

дитину відправляють на відпочинок і реабілітацію.

Політика прозорості — головний принцип нашої діяльності. Наші звіти завжди максимально деталізовані і в будь-який час ми готові дати відповідь на будь-які запитання партнерів і спонсорів.

Кошти ми збираємо «усім світом». Наразі найбільші внески (сумарно понад 3 млн грн) отримали від української IT-індустрії. Також наші жертводавці — це представники фінансового сектору, ресторанного бізнесу, компаній рітейлу. Велику підтримку надає українська діаспора з різних куточків світу. Це Італія, Велика Британія, Німеччина, Португалія та США.

Надзвичайно суттєву допомогу проекту надав СУА, що наразі дуже опікуються проблемами українських дітей. СУА першим відгукнувся та виділив кошти на організацію реабілітації четвертої зміни дітей. Ще близько 300 тис. грн вдалося зібрати завдяки пожертвам громадян в Україні.

Наші спільні зусилля не марні, адже ніщо не приносить такого емоційного піднесення, як діти, які приїжджають у табір з важкими психологічно-емоційними розладами, а покидають його спокійними, відкритими, активними, а головне — усміхненими. Кожна дитина, що потрапила в табір, має спогади, яких бажає позбутися; є проблемні діти, які взагалі уникають спогадів, а також повторно переживають травматичні події; загалом у понад 50 % дітей наявні симптоми посттравматичного стресового розладу (ПТСР), що проявляються у нав'язливих спогадах або снах, тривожності, усамітненні, поганому сні, дратівливості та надмірній настороженості, униканні спогадів про місця, що пов'язані з травматичною подією.

Заходи з реабілітації допомогли знизити стресові реакції посттравматичного стану у близько 72 % дітей, але 28 % потребують повнішої психологічної допомоги. Тому нині ми формуємо другу хвилю проекту, в рамках якої будемо надавати дітям постійну допомогу у «Таборах вихідного дня» (Weekend Camp). У планах — збирати дітей групами по 50 осіб на вихідні та, крім психологічної допомоги, створювати можливості для розкриття та розвитку їхніх талантів. Кінцева мета — створити спільноту успішних, розумних, сильних і патріотично налаштованих дітей.

Поділімося історією дитини, яка перебувала у нас в таборі. Вона — дуже особиста і «важка». Але світ має знати про це, аби зупинити війну.

«Вони коли зайшли, людей, які стояли з прапорами України, почали розганяти... Спочатку зайшли в аеропорт за містом, а зранку почали заходити вже в місто.

Знімали прапори та вішати свої, і вішали їх скрізь. Стали патрулювати, приперли зенітно-ракетні комплекси «Бук» і поставили їх в центрі міста. Під час одного з мітингів запустили пропагандистський ролик та розігнали людей тим, що збили цими «Буками» дрон, який самі і запустили. Летіли уламки, було дуже гучно і всі розбіглись в укриття. Коли місто було окуповано, то нашого мера вигнали з адміністрації... Організували кол-центр, щоб люди могли дзвонити, бо інтернету й українського зв'язку вже не було. Потім захопили полонених, почали їх допитувати, декого відпустили. Через тиждень поставили свого мера. Потім завели у порт кораблі Орск, Саратов, Нахімов. Наші українські військові запустили по Саратову «Точку У» — він вибухнув, а два інші горіли... Вони панікували, стріляли в повітря... Потім організували свою поліцію, яка їздила на автівках нашої Нацполіції України.

Позабирали силою увесь бізнес... Ввели свої рублі, якийсь банк завезли...

Я патріот своєї країни і коли мені дехто на вулиці казав, що росія тут назавжди та розвішував передреферендумні плакати, я йшов звідти. На одному з мітингів людей розганяла або забирала у відділок поліції росгвардія. Забирали також у 77-ту колонію, де знаходяться ув'язнені та 400 патріотичних проукраїнських людей. Там їх катували током, натягували мішка на голову та приставляють дуло до скроні... Це я або сам бачив, або чув від людей, які пережили ці страшні моменти...

Я перебував в окупованому місті з 28 лютого до 1 липня. Спочатку організовували «коридори» для тих, хто бажає виїхати, потім люди їхали на свій ризик. Ми потрапили під обстріл, коли їхали... У Бердянську було 110 000 людей, залишилось не більше 25 000.

Я люблю читання, подобається наукова фантастика, спеціалізовані книжки. Як появиться можливість — продовжу читати. Також цікавлюсь програмуванням і всім, що пов'язано з ІТ. Зараз живу з Мамою, і ми zostались без житла. У Бердянську zostались мої бабуся та дід, але у діда позиція, яка мені не до вподоби, в нас навіть були конфлікти через це. Він 8 років слухав та дивився псевдофакти про фашистів і бандерівців, тому коли по наших військових частинах ворог вдарив ракетами, дід кричав, що так їм і треба... Коли підірвали російський корабель, дід сказав, що то брехня...

Я тримаюсь, бо розумію, що порівнюючи з сусіднім Маріуполем в нас «райські умови». Один чоловік розповів, як він, повернувшись з полювання, побачив жінку та доньку з'валтованими та вбитими... Нам пощастило більш ніж Мелітополю, бо в них йшли бої.

Вони добре працюють «на пропаганду» для пострадянської аудиторії, орієнтуються на людей, які мріють повернути минуле, яких не цікавить правда, які вірять, що «Азов» знущався з людей і що «Айдар» вбивав дітей... Усе це зрозуміло мені навіть мені у мої 15.»

Костянтин, 15 років, Бердянськ.

Увесь допис та ще одну дитячу історію Вікторії (15 років, Маріуполь), яка перебувала у таборі на реабілітації та оздоровленні, можна прочитати на веб-сторінці СУА:

<https://unwla.org/news-announcements/rodyna-ukraina/>

Tamara Denysenko

Named New York State Woman of Distinction

UNWLA Member-at-Large Tamara Denysenko has the distinction of being recognized not once, but twice, as a New York State Woman of Distinction: this past June by state Assemblywoman Sarah Clark, 136 Assembly District, and in 2000 by state Senator James Alesi of Monroe County. In 2008, Tamara was also an Athena Award Finalist.

A retired Ukrainian Federal Credit Union (UFCU) CEO, Tamara currently serves on the UFCU Board of Directors and is the treasurer and past-president of the Ukrainian-American Community Foundation, which she helped establish at UFCU over 10 years ago. A recognized credit union professional with over 35 years of experience, she has held various local, national, and international credit union leadership positions at the New York State Credit Union Association, Ukrainian American Credit Union Association, World Council of Ukrainian Cooperatives, and National Association of Federal Credit Unions. She also served as a World Council of Credit Unions USAID volunteer consultant for credit union development and financial literacy training in Ukraine. In 2019, Tamara was awarded the New York State Credit Union Association Outstanding Volunteer of the Year Award.

A lifelong community volunteer, Tamara supported the UNWLA Scholarship Program for eight years and currently is involved in the UNWLA Advocacy Committee initiative to help establish a sister cities partnership between Dnipro and Philadelphia. A past US-Ukraine Foundation (USUF) Board member, she currently serves on the USUF Advisory Board. In 2013, she helped establish the Nazareth College – National University of Ostroh Academy Ukrainian Partnership Program.

Tamara has been a Ukrainian Saturday school teacher and director. She co-authored the Ukrainian-language children's workbook *Per-shi Kroky – First Steps* and served as editor of the Rochester Ukrain-

Tamara Denysenko (left) with her husband Walter Denysenko, her niece Maria Thomas Fisher, and Assemblywoman Sarah Clark of the 136 District.

ian FCU *Credit Union Opinion*—*DUMKA* quarterly magazine and the Ukrainian National Credit Union Association Cooperative Tribune insert in the newspaper *Svoboda*. She was a Plast Scout leader, president of St. Mary's Ukrainian Orthodox Church Sisterhood, and in the 1980s co-hosted and co-produced the monthly *Ukrainian Magazine* TV program on the Rochester Cable Network. She also served on the Ukrainian World Congress Executive Committee.

In 1991, Tamara facilitated the establishment of the Sister Cities partnership between Irondequoit, NY, and Poltava, Ukraine, serving as co-founder and first president of the International Sister Cities Council of Irondequoit, NY, and the Irondequoit–Poltava Sister Cities Committee for many years.

A lifelong resident of Irondequoit (near Rochester), she served on the Town of Irondequoit Ethics Committee, Irondequoit Rotary, and Irondequoit Business Council. Most recently, she was President of Rochester Global Connections and helped facilitate various Congressional Office for International Leadership Open World programs for Ukrainian delegations to Rochester.

Tamara attended the State University of New York – Buffalo and received a Bachelor of Science degree in Economics/Business Administration from SUNY Brockport. She is married to Walter V. Denysenko and has three children (Nina, Andriy, and Taras) and four grandchildren (Tymon, Yuriy, Maria, and Bohdan).

Tamara was also named a Woman of Distinction in 2000 ...

... and was an Athena Award Finalist in 2008.

Доктор Наталія Пазуняк і СФУЖО

Оксана Бризгун-Соколик, Почесна голова СФУЖО

Фото: esu.com.ua

Наталія Іщук-Пазуняк
(1922 – 2017).

Цього року виповнюється 100 років від народження Наталії Іщук (у заміжжі Пазуняк) – літературознавця, лінгвістки, держсекретаря уряду УНР у вигнанні. Закінчила Рівненську гімназію. Розпочала навчання у Львівському державному університеті ім. Івана Франка (1940), продовжила в Українському вільному університеті у Мюнхені (1949). Переїхала до США, здобула докторат у Пенсільванському університеті, де потім викладала українську мову та літературу. У 1983–1987 рр. викладала в Макворі (Австралія). Досліджувала творчість Лесі Українки, Василя Стуса, Василя Симоненка, Івана Світличного. Активно співпрацювала із Союзом Українок Америки, Українським Золотим Хрестом. Дійсний член УВАН і НТШ, Почесна членка СФУЖО.

(Допис створено на основі «Слова», виголошеного автором під час святкування століття Наталії Пазуняк в НТШ у Філадельфії.)

Як моя генерація у 80-ті рр. почала працювати у СФУЖО, нам здавалося, що декотрі жінки-провідниці ототожнюються зі СФУЖО. До тієї групи належала д-р Наталія Пазуняк, учасниця життя та зростання Федерації від першого дня її існування. І хоч вона була і мама, і дружина, і науковець, і викладачка університету, ми бачили Наталію Пазуняк як невіддільну частину СФУЖО, як «сфужівку».

Вона була також активна і у своїй жіночій організації — в Українському Золотому Хресті як наступниця голови. У СФУЖО обіймала багато різних посад.

Наприклад, у 1957 р. була членом Номінаційної Комісії до Конгресу СФУЖО, делегаткою на Конгрес Міжнародної Жіночої Ради (International Council of Women) в Монреалі.

Як в СРСР запустили ракету-носіє «Спутник», через англomовний журнал «Українка в Світі» запитала: «At What Price?» Ціною обкрадання, зубожіння та визиском і так бідного населення? Щоб світ дивувався, а еліта святкувала?

У 1958 р. була обрана секретаркою СФУЖО.

Як Елеонора Рузвельт повернулася з СРСР під впливом того, що їй спеціально показали, Союз Українок Америки попросив з нею зустріч для з'ясування дійсності і різних аспектів життя в СРСР. Н. Пазуняк повідомила про стан переслідуваних наших церков УАПЦ і УКЦ в Україні.

На II Конгресі СФУЖО в Нью Йорку в частині програми «Які лінії нас роз'єднують?» мала доповідь «Віровизнанева лінія роз'єднання». На цьому Конгресі її обрано секретаркою СФУЖО на наступну каденцію.

Маруся Бек уфундувала при СФУЖО літературні нагороди. На її бажання створено Комітет Літературних Нагород. Членами стали редакторки жіночих журналів і Наталія Пазуняк як знавець літератури.

У 1980 р. ООН проголосила Жіночу Декаду Миру і Поступу та скликала конференцію в Копенгагені. СФУЖО взяла в ній участь і крім інших акцій провела дводенну голодівку як вияв солідарности з українськими жінками-політв'язнями. Поміж тих, хто голодував, були Наталія Пазуняк і Ніна Строкта-Караванська.

З 1983 р. очолює Комісію Підсоветських Студій. Видає брошури про дисидентів, рух спротиву та життя в Україні і надсилає їх сенаторам США, неурядовій організації-руху «Міжнародна амністія» (Amnesty International) та іншим міжнародним організаціям.

У VII Конгресовій Книзі СФУЖО подає цікавий «Огляд праці Комісії».

Під патронатом СКВУ і СФУЖО створюється Комітет для святкування 100-річчя від дня народження Лесі Українки; д-р Пазуняк стає його секретарем. На Світовій Сесії Українського Жіноцтва з нагоди

Конгресу СКВУ має доповідь «Видання творів Лесі Українки».

На святкуванні 20-ліття СФУЖО зробила стислий виклад праці в доповіді «Наші осяги за 20 років».

У 1970 р. створили Комітет Увічнення Пам'яті Анни Ярославни (КУПАЯ) і Н. Пазуняк стала його членом. Допомогала у збиранні грошей на видання перекладу книжки «Анна Ярославна — королева Франції» авторства о. Роже Аллю (Roger Hallu), члена коледжу св. Вікентія, уфундованого Анною Ярославною. Але книжка вийшла аж у 2002 р.

Комітет Non-Governmental Organizations (NGO) у справах родини (ООН, Нью Йорк) у 1993 р. організував семінар «Родина на Сході Європи», на якому д-р Пазуняк виголосила доповідь «Родина в Україні».

Довгі роки була членом редакційної колегії журналу «Українка в Світі», що видає СФУЖО, і писала до нього звіти, репортажі з конгресів, з'їздів та інші цікаві статті, наприклад, «Не рівна усім рівність», «Аналіз українського жіночого руху» та ін.

Багато років була членом редакційної колегії журналу «Наше життя» Союзу Українок Америки.

Наталія Пазуняк неодноразово була делегатом СФУЖО на різних конгресах і міжнародних конференціях і брала активну участь у їх роботі.

І тільки один раз за довгі роки її праці у СФУЖО Наталія Пазуняк і Екзекутива мали розбіжності в позиції. Це були перші роки Незалежності України. В Україні відновив діяльність Союз Українок України і виявив бажання належати до СФУЖО. Наталія Пазуняк, яка довгі роки очолювала Комісію Підсоветських Студій, була близько ознайоmlена з життям в СРСР. Вона дуже хотіла, щоб СФУЖО прийняла СУУ до свого складу, щоб українки ознайомилися із життям за кордоном і нашою працею, «подихала» свіжим повітрям волі. Екзекутива розуміла її пристрасну любов до України, але не погоджувалася, оскільки вважала, що СУУ повинен відновити Національну Раду Жінок України та вступити до Інтернаціональної Ради Жінок — МРЖ (ICW), до якої належав у часі Першої Незалежності минулого століття, але членство втратив, коли Україна втратила незалежність. І що, вступивши до МРЖ, вони стануть повноправними членами міжнародної громади. Так і сталося у 2000 р.

Праця Наталії Пазуняк була частиною успіху СФУЖО. Вона залишила у СФУЖО незатерті сліди своєї довголітньої позитивної праці. Вона була «Сфужівкою» з великої букви.

ЗНАК ЗИМИ

Із серії «Мої переспіви»

Тетяна МакКой, шт. Теннессі

Вчора я спитала у бабусі,
Що ласкаво грушки продає:
«Щось раненько відлетіли гуси...
То, мабуть, зима вже знак дає?»
І сказала мудро так бабуся:
«Не зима страшна, а самота...
В хаті тоскно й тихо, мов у вусі,
Чутно даже, як скриплять літа...»
І ще тихо запитала я в бабусі —
У озерець вицвілих очей,
Де ж поділись рідні її?.. друзі?
Який сенс недоспаних ночей?!
І сказала, схлипнувши у хустку:
«В них усіх давно вже жисть своя...
Ну, а я... Як тая стара гуска,
Полечу вже скоро в вирій небуття.
Може, хоч колись та схаменуться,
Може, я й почую їхній плач...»
Ось отак серця за дітьми рвуться,
Ще в печі черствіє материн калач
Серед зим самотніх і пекучих...
Як і справді відлетить у вирій —
Отоді згадають і завують...

Ulana Romaniv

Branch 17, Miami, FL

Photo: Y. Vasylyk

Ulana Sperkacz Romaniv passed away May 3, 2022. She was born in Kolomyia, Ukraine, and graduated from Ternopil Pedagogical University, where she developed a passion for teaching.

After immigrating to the United States in 1989, Ulana realized her dream of becoming a teacher at Western High School in Davie, FL, where she taught Biology and Marine Science.

Ulana was an active member of the Miami Ukrainian community, most notably the Assumption of the Blessed Virgin Mary Ukrainian Greek Catholic Church and Choir and the Ukrainian-American Club of Miami. She also supported activities at the (now dissolved) Hollywood Cultural Center and St. Nicholas Ukrainian Orthodox Church in Cooper City, FL.

In 2013, after Branch 17 experienced a prolonged period of inactivity, the UNWLA Board approached the women of Miami's community to determine whether they wished to

reactivate the branch. Many of the women present voiced support for the election of Ulana to the position of branch president as her interpersonal skills were valued and needed to forge a cohesive group of independent-minded women. Ulana agreed to serve even though she was traveling frequently to visit her grandchildren. Thanks to her efforts, we are celebrating the 70th anniversary of Branch 17 this year.

While serving as branch president, Ulana introduced several creative ideas to the group. She was especially interested in attracting younger members to the branch and focused our efforts on hosting activities that would appeal to the next generation. Branch 17 held a children's art competition to commemorate Taras Shevchenko and reintroduced Vyshyvani Vechornytsi, Den Heroina, and the like. Following Russia's invasion of Ukraine in 2014, we wrote letters to Congress and lobbied on behalf of Ukraine, demonstrated in downtown Miami, hosted guest speakers from Ukraine, co-hosted a number of events to commemorate the 80th anniversary of the Holodomor, and so forth.

Ulana's positive outlook, sense of humor, and sheer joy for living were infectious. She strived to make positive contributions to our discussions and to have kind, encouraging words for those with whom she came in contact. She usually had a song to share on festive occasions and spread much laughter among us all. Those who knew her well would agree that she was the very embodiment of JOY. A bright light has been extinguished, and we will miss Ulana in Miami.

Ulana is survived by her loving husband, Roman; daughters Yaroslava (Michael) and Diana (Matthew); beloved grandchildren Anthony, Roman, Nicholas, Henry, and Luke; and "grand-dogs" Bailey and Nutella. Contributions in Ulana's memory may be made to the UNWLA Donate for Ukraine war fund.

May her memory be eternal.

Patricia Krysa

Corresponding Secretary, Branch 17, Miami, FL

Оксана Роздольська

29-й Відділ, Чикаго

Св. п. Оксана Роздольська померла 14 липня 2022 р. у Чикаго. Була похована із собору св. Володимира і Ольги на цвинтарі св. О. Миколая.

прищепила їм любов до спорту. Пам'ятають літні прогулянки з Мамою містом Чикаго, відвідування музеїв, бібліотек, зоопарку та ін. Розповідають, як весело було на вечері у Мами в неділю — п. Оксані було приємно мати своїх дітей коло себе.

На Пластових таборах готувала харчі на оселі в Равнд Лейк для таборовиків. Працювала також на харитативних ділянках у громаді Чикаго, жертвуючи гроші на потреби в Україні, за підтримки сина перевозила матеріяли для «Руху». Була активною членкинею 29-го Відділу СУА та п'ять разів його очолювала. В Окрузі Чикаго була пресою референткою.

Мала підтримку від доброго приятеля, з яким познайомилася на студіях у Канаді. Пан Герман, що родом з Голландії, своїм гумором та доброю вдачею допомагав Оксані в багатьох справах. Він подивляв її родинні зв'язки, любов до наук і знання шести мов.

Чоловік Левко помер у 1985 р. Через деякий час, подорожуючи Україною, Оксана познайомилася з д-м Романом Маслянком та вийшла заміж за нього. Подружжя шість місяців на рік жило у Делятині, а шість — у Чикаго. У Делятині Оксана допомогла реставрувати дім свого дитинства, який став школою, а потім — музеєм. Син Маркіян з приємністю згадує своє перебування в Делятині та Мамину зворушливу розповідь про її дитинство в рідній оселі. В Україні Оксані вдалось також видрукувати твори своєї Мами.

Перед смертю втратила синів Андрія, Юрка та Славка. А діти Леся, Тарас, Маркіян, Надія та Ігор зі своїми родинами проживають в Чикаго та підтримують зв'язки з родиною Маслянка.

Онуки Олівія, Христя, Ганнуса та Захар сумують за Бабусею, яка їх так любила.

Вічна пам'ять, Оксано. Ти мала цікаве та повне життя і зробила багато гарних справ. Спи спокійним сном. Нам буде бракувати Твоєї інтелегентної думки, усмішки та лагідної вдачі.

Пані Оксана народилася у Відні у 1930 р., але проживала у Делятині на Прикарпатті. По Другій світовій війні емігрувала з батьками до Бойнес Айрес, Аргентина. Тут зустріла свого майбутнього чоловіка Левка та народила двоє дітей. Згодом молода родина переїхала до Чикаго, де Оксана навчалася в університеті. Любила також подорожувати. Відвідувала Європу та побувала в Україні у своєму рідному домі з подругою Іреною Горайською, яку знала 50 років.

Навіть коли мала дев'ятеро дітей, Оксана продовжувала навчатися та здобула ступінь доктора Слов'янських наук. Про це нам розповіла приятелька Ірена. За це їй дякуємо, а також вдячні синові Маркіянові за його теплі слова про родину.

Діти згадують Маму як люблячу опікунку, що розуміла дітей і

З пошаною,

Ірена Пискір Біляк, пресова референтка 29-го Відділу

ЗАДУШНІ ДНІ

З ПОБАЧЕНОГО І ПЕРЕЖИТОГО ПО ДОРОЗІ ДО МІСТА ВІТРІВ ЧІКАГО

Наталія Слободян-Байдюк, Браунсбург, штат Індіана

Якось до вчорашнього дня я ще думала, що чекаю цього багряного падолисту лише за його неповторну красу, що так тішить осінньою буйністю відтінків і таких незвичайних осінніх парфумів, що налюбувавшись і надихавшись на повні груди тієї осінньої благодаті, чуєшся, ніби миропомазанам Святим Причастям з гіркуватим присмаком осіннього смутку...

А той старий ґазда-пан Творець, не жаліючи нам ні диво-кольорів, ні бурштинових коралів, ні чубатих кошиків стиглих дарів, ще й відкриває свої незбагненні таємниці, коли до нас самих потроху просить ся осінь, коли наші очі вміють більше бачити, а розум усвідомлювати, чому тепер наші сни тривожать ті, котрих давним-давно немає на цьому світі... Ті сни такі яскраві та цікаві, ніби найкращі оповідання невідомого письменника, написані святою правдою про тебе і те, що минуло і ніколи не вернеться. Але ти не хочеш перегортати останню сторінку тих пережитих вражень і відчуттів, у яких до осені ще так далеко, де всі ще живі та усміхнені, а у дитинство — лише рукою подати...

...На нашому городі, що посеред двох вулиць, як ніколи вродили полуниці! О! Яка то радість на дитячу голову! Ніби той яструб на куріта, залітаю на зелений килим, всипаний білим цвітом і першими червоними цятками, яким не даю пристигнути як слід, і ретельно складаю їх у півлітровий слоїк. Моя рука замість слоїка тягнеться до рота, що повний слини від перших пахучих ласощів, але я вперто відправляю її до слоїка, інакше мій «дитячий план» зазнає повного краху. За лічені хвилини за мною

разом з вичубленим слоїком червоних ягід — лише дим і нитка. І я вже посеред стежки на Мазурівку, де по один бік до мене киває білими вінками буйна сусідська картопля, а по другий — зелені, як рута, буряки. Ту стежку знаю так добре, що можу розказати, де і якого кольору на ній цвіте квітка...

Але вже переступаю поріг до своїх сусідів — баби Марії і діда Ілька з пахучим слоїком перших ягід. З порога дивлюся на них обидвох — лагідних, спокійних, усміхнених і почувуюся так, ніби досхочу поласувала полуницями, яких ще сама навіть не спробувала на смак... Але з нетерпінням очікую на весь сценарій моєї дитячої п'єси, у якій головним режисером є я! Добре знаю, якою буде реакція обидвох стареньких, але мені чомусь більше за полуниці кортить почути те бабине: «Синцю! Декуємо Тобі!».

Баба Марія — найлагідніша на вулиці, з синіми, як небо, очима відразу зачне шукати в кишенчині своєї крислої запаски білу платину і кінчиком протирати свої вицвілі сиві очі, ніби захоче забрати з них якусь пелену, що заступає їй півсвіту. А дідо Ілько, відкривши двері, запросить мене до своєї хати. Він не вміє так засолоджувати словами, як його баба Марія, але вже з порога зачне втирати сльози з очей, що якось нехотячи йому виступили, через що не зможе вимовити жодного слова, лише дивитиметься на мене і мені буде досить того. Ми сядемо собі з ним разом на випуцovanому старому бамбетлі під вікном і поки дідо буде збирати з великої бутлі сметану до моїх ягід, будемо радити з ним нехитру раду. А

баба підкладатиме в піч поліно за поліном і помішуватиме закурілою, дерев'яною кописткою в старому, обшертленому казані жовту, як сонце, кулешу і розпитуватиме мене, що сі діє на нашому ґаздівстві. Я буду сушити собі голову, чим маю здивувати бабу Марію, що і без того приходиться до нас мало не щодня... Помахуючи новими сандалами з бамбетля, роздивлятимуся по хаті, де і так мені все давно знайоме: навпроти бамбетля, на якому сидимо разом з дідом, старе ліжко з залізними побішницями, під іншим вікном, що виходить на нашу хату, стоїть невеликий стіл, застелений церетою, який ніколи не буває порожнім. На нім стоїть щось подібне на малу тундру, але баба називає її коритом. Воно накрите таким білим полотном, що говорить про велику шану до себе самого. Я сиджу недалеко від того корита, де ще маю гадку зазирнути, аби вздріти своїми очима, що баба ховає під тим білим обрусом, але переводжу свій погляд на великий дзиґарок, який дідо бере своїми великими руками і починає дуже обережно накручувати. Я знаю, що той будзїк з блискучим капелюхом зверху після двох облїзих на сонці образів на стїнах, то найбільша цінність у дїдовї хатї, який вони з бабою отримали в подарунок за здане молоко для колгоспної молочарні. Бо дерев'яна лавка під столом, перекошений царок з хатнім начинням при входї від дверей і затимкована глиною піч, що колись була жовто-синього кольору, виглядають ще старшими за своїх ґаздів...

Поки хатою розноситься приємний запах свіжої страви, дідо,

перше ніж сідати до столу, збирається зазирнути до шопи (у них так стайня називається), але перше дає мені мій слоїк, на дні якого шматок білого хліба. Зіскакую і собі з бамбетлю і не чекаючи на кулешу баби Марії, цоркаю великою клямкою вхідних дверей... Я ще завтра принесу їм ягід, коби лише почервоніли!

Переступаю поріг сусідської хати і... я вже на широкій магістралі Чікаґо, де зі всіх боків шалений потік машин, а ти посеред нього, як дрібна комашка. Мою увагу раптово привертає молодий жебрак з простягнутою рукою. Вперше бачу такого гарного й усміхненого жебрака, якому навіть не пасує те слово: пристойно одягнутий і взутий, гарна зачіска, свіжо підголене і приємне обличчя, на якому невдавана печать святого спокою наводять на проїжджих бажання скоріше виганьбити його, ніж простягнути у відчинене віконечко зелений папір. А світлофор, ніби випробовує людську совість, світить червоним...

У цій миті щось стається неочікуване: усі, хто так поспішав, кидаючи оком то на світлофор, то на годинник, нараз завмирають, хоча світлофор світить зеленим.

Прямо перед моїм носом, ще не встигнувши добре звернути ліворуч, довжелезний фургон, що кілька секунд тому був навпроти нашого авто, маневрує і, чи то здрівавшись, чи забувши про свій «довгий хвіст», перекиває всім дорогою! Я опиняюся за кілька сантиметрів від його величезного колеса і тієї миті мій (і чужий) поспіх уже не мають жодного значення... Боюся навіть озирнутися навколо, бо здається, як тільки поверну головою, мене хтось добряче стусане. Так стоїмо кілька хвилин, що тривають вічно.

Раптом перед моїми очима несподівано, ніби з-під землі, з'являється той самий усміхнений безхатченко! Він направляє прямісінько до розгубленого водія довжелезного фургона, щось спокійно йому толкує у вікно, а далі йде у «хвіст» причіпу і починає там так професійно, ніби артист на сцені, жестикулювати, на що велетенська фура пихтить і юрзає до тих пір, поки не вирівнює свій «гріх» і звільняє проїзд іншим водіям! Той, якого не наважуюся більше називати «жебраком», стоїть перед самісіньким вітровим склом нашо-

го авто. Я бачу, як водій фургона чемно кланяється до нього головою, а він, щасливий, привітно посміхається і до нас. Важко описати те, що відбувалося всередині мене у ту мить, коли десятки авто раптово зрушили з місця. Від пережитого страху і хвилювання хотілося вискочити з авто та міцно обійняти того, хто був один в один схожий на героя відомого класика з твору «Жебрак», який прийшов на дорогу просити милостиню, а зробив її для всіх сам...

У ту мить я добре розумію, чому саме напередодні «задушних днів» мені приснилися мої дорогі сусіди баба Марія та дідо Ілько, яких немає на цьому світі понад 20 літ, хоча у сні все відбувалося вчорашнім днем. І було так добре мені побути разом з тими, хто не був тобі рідним, але був твоїм цілим світом у дитячі роки. Я пригадую науку своєї бабусі про те, як важливо подати милостиню, коли тобі сняться померлі.

Як багато прояснюється в одну мить на дорозі. Але світлофор світить зеленим, а усміхнене та щасливе обличчя жебрака залишається все далі за спиною і ніби благословляє всіх, хто подорожує, своїм янгольським поглядом...

Баба Марія та дідо Ілько біля своєї хати

УКРАЇНА ПОВЕРТАЄ СВІТОВІ ГІДНІСТЬ

Володимир Сергійчук, завідувач кафедри історії світового українства Київського національного університету імені Тараса Шевченка, доктор історичних наук, професор

Західний світ, який за свою історію створив не одну імперію, благополучно їх усіх позбувся, досягнувши через демократичний поступ значних успіхів у розвитку людської цивілізації. Розгадані ним таємниці природи використовуються для загального блага, винайдена найсучасніша зброя стала гарантом стримування агресивних намірів новітніх завойовників чужих земель.

Можна припустити, що фактично всі, хто зазіхає на чуже, поставлені нині на місце. Не може світ впоратися лише з одним самовпевненим у своїх якихось особливих маніях російським великодержавним шовінізмом. Його на Заході бояться. І вже так дуже давно, що цей страх передається століттями через гени, особливо політикам.

Можна було б пояснити все це особливим впливом татарського

«іга», яке найбільше протрималося саме на угро-фінських розселеннях. Але ж дика озвірілість суздальського війська Андрія Боголюбського в розгромі отчого Києва 1169 р. проявилася задовго до приходу орди на наші землі. Отже, вже в менталітеті угро-фінських мисливсько-рибальських племен було закладено ненависть до вищого рівня добробуту, культури, намагання його зруйнувати, а найбільші цінності – пограбувати. Так сталося тоді й з іконою Вишгородської Божої матері, яка опинилася в далекому глухому Заліссі вже під назвою «Владимірської».

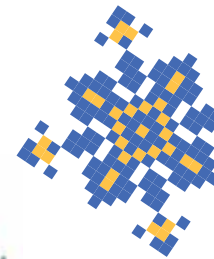
Доручення ординських ханів щодо упокорення тверського князя Олександра московський правитель Іван Калита виконував у 1328 р., коли все там було зрівняно із землею. Подібним звірством московського війська у 1478 р. супроводжувалося й

підкорення Великого Новгороду — тоді одну половину його жителів вирізали, а іншу – переселили на Волгу, де тепер Нижній Новгород. А потім було взяття Казані, Астрахані... У ту пору наших предків від подібних оргій порятувало щойно витворене козацтво, яке самодержавна Москва з претензією на Третій Рим уже хотіла поставити собі на службу. Однак засновник Запорозької Січі на Хортиці князь Дмитро Вишневецький як двоюрідний дядько змушений був тікати з «білокам'яної» від свого племінника Івана Грозного, котрий у випадках люті нищив навіть найближчих родичів.

До цієї інформації про московські звичаї, що розходилася Європою, додавалися свідчення східних православних патріархів, котрі після падіння Константинополя їздили до Москви за «милостинею». Особливо вразила українських православних владик розповідь Вселенського патріарха Єремії II, котрого на пів року ув'язнили тільки за те, що не хотів висвятити окремого московського, собі рівного. То якщо з найдостойнішою особою в православному світі єдиновірний православний цар дозволяє собі ось так чинити, що ж буде з ними, коли сюди прийде «московський мир»? Цей острах змусив українських владик на чолі з Київським митрополитом Михайлом Рогозою просити «покровительства» в Папи Римського та укласти з ним Берестейську унію.

У справжній суті єдиновірної православної Москви дуже швидко переконався і сам гетьман Богдан Хмельницький – че-

рез два роки після Переяславської ради 1654 р. він заволав на Чигиринській: «Треба відступити від православного царя, підемо хоч під бусурманського...» Цей заповіт бралися виконувати його наступники, але через підкупи козацької старшини Москві і царському самодержавству вдалося прибрати наш вільний народ до своїх рук.

Боже провидіння подарувало тоді українцям Івана Мазепу, котрий розробив далекосяжний план визволення рідної землі від московської кормиги. Та знищення Батурина восени 1708 р. й поразка союзника – шведського короля, під Полтавою перекреслила ці плани. Козацькій старшині довелося йти на чужину, або ж «накладати головами в петербурзьких казематах і Сибірах несходимих», залишаючи рідний народ без політичного проводу, а відтак і без прав і власного голосу. Сталося те, що могло бути зображено тільки геніальним словом Тараса Шевченка: «Село неначе погоріло, Неначе люди подуріли, Німі на панщину ідуть І діточок своїх ведуть!»

І лише відродження власної гідності наших вояків 1917 р. допомогло українцям перебороти той двохсотлітній страх перед московською ордою. Але не ввійшли зашпори від нього у тодішніх правителів світу сього. Тож вони готові були, не визнаючи Червону Росію з її небаченим доти варварством, відродити Білу, але не хотіли підтримати незалежну Україну як справжнього провідника демократичного відродження після Першої світової війни у час розвалювання імперії. А коли більшовицьким демагогам у шкірянці й з наганом у руках удалося терором упокорити українців, а за ними й інші поневолені ще царською Росією народи, Захід поспішив визнавати тих, хто від-

крито пропагував роздмухування «всесвітньої пожежі».

Скажімо, замість засудження страшного Голодомору-геноциду в Україні Президент США Рузвельт визнає СРСР восени 1933 р. собі за рівного. А далі, застрашений холоднокрівною рішучістю Сталіна розправитися з вищим політичним і військовим командним складом свого режиму 1937 – 1938 рр., Захід не наважується запротестувати перед Кремлем щодо його участі з поділу спільно з Гітлером сфер впливу в Європі, який фіксується в таємних додатках до договору Молотова – Рібентропа.

Коли ж з нападом Гітлера на Радянський Союз ця змова зазнала повного краху, Захід об'єднується зі своїм учорашнім могильником, оскільки нацизм бачився йому тоді страшнішим за антилюдську сутність практичного комунізму, тим паче, що привабливі соціальні ідеї останнього знаходили підтримку в масі несвідомого населення багатьох країн. Своєю участю в антигітлерівській коаліції США, особливо ж реалізацією заокеанського ленд-лізу, Велика Британія, згодом Франція не тільки допомогли СРСР вистояти в Другій світовій, а й прийняли його умови післявоєнного устрою. Серед помилкових стратегічних поступок Заходу було й виключення із завдань Нюрнберзького трибуналу згадки й засудження участі СРСР у підготовці Другої світової війни.

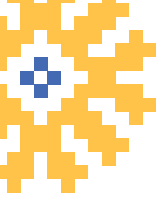
Цю помилку першим усвідомив колишній прем'єр-міністр Великої Британії Уїнстон Черчилль, котрий уже в березні 1946 р. закликав світ протиставитися широкомасштабному наступу комуністичних ідей, що поклато початок Холодної війни. Вона тривала майже півстоліття й закінчилася виграшем Заходу тому, що на чолі демократичного світу у 1980-х рр. став вольо-

вий політик — Президент США Рональд Рейган, котрий не тільки дав влучну оцінку «імперії зла», а й завдав політичної, економічної та ідеологічної поразки СРСР без прямого використання збройних сил.

Наступники Рональда Рейгана, як і європейські лідери, нав'язно повіривши в можливість демократичних змін у Росії, пішли на поводу кремлівських правителів, для котрих в умовах закономірного розвалу СРСР було найважливішим зберегти Україну у сфері свого впливу. Коли ж свого роду добровільним емісарам Москви в особі окремих світових лідерів не вдалося відмовити Україну від виходу зі складу Радянського Союзу, вони стали добиватися від неї здачі ядерної зброї, яка могла бути гарантом щойно проголошеної незалежної Української державності. Тобто, тоді Захід, за підказкою Москви, боявся нас, хоч ми ніколи й ні на кого не напали збройно, а її багатостолітні завоювання й погрози Кремля встановити свій лад у всьому світі там воліли не помічати. Але той нібито переляк від України негайно розвіявся, коли ми не тільки підірвали шахтні установки й порізали міжконтинентальні балістичні ракети, а й передали Росії тактичну ядерну зброю, про яку навіть не згадувалося

в оповіщених документах. Від цього задоволений Захід посміхався, а в нас одразу ж ускладнилися проблеми з Росією щодо поділу Чорноморського флоту, закордонної власності тощо.

Саме за зневажливим ставленням нового московського проводу до Української державності, як і до новопосталих незалежних країн на теренах колишнього СРСР, Захід мав би бачити, що колишня Російська імперія повертається до життя з усіма її ознаками нетерпимости до права іншого. Проте ні в Європі, ні за океаном з початком XXI ст. не виявилось лідерів на зразок уже згаданих Черчилля й Рейґана, щоб побачити це загрозове для всієї світової цивілізації явище. І не просто побачити, а й зупинити його. Замість цього вдалися до умиротворення Росії, яка розпочала знахабніло себе поводити, оговтавшись після розпаду СРСР. Один до одного було наслідувано приклад беззубої Європи, котра на тарілочки принесла Гітлеру особливий дозвіл на агресію проти сусідів.

На жаль, на той час ще не встиг такий провідник вирости і в Україні, а тих, кого вже сама історія визначила українцям за провідників, наша влада боялася популяризувати, оскільки їхній чин державності й жертвності в ім'я рідного народу далеко не відповідав їй рівню. Хоч саме мужність і жертвність Івана Мазепи, Симона Петлюри та Степана Бандери подавала

приклад постави й боротьби для державних діячів усіх народів.

Починаючи з 2014 р., коли Росія здійснила перші акти агресії проти України, все, на що спромігся переляканий Захід, — висловлював занепокоєння та дуже просив київську владу не гнівити Москву рішучими діями на захист нашої територіальної цілісності й державного суверенітету. Про Будапештський меморандум в Європі й за океаном мовчали, а заганяли нас у нормандський формат, де не було ні США, ні Китаю, ні Великої Британії. Усе це обернулося Мінськом, де переговорний процес патрунував білоруський «бацька»...

І протягом багатьох кровопролитних років йшлося до того, що невдовзі ми могли вже опинитися сам на сам з так званим «старшим братом», що вмів міцно душити в обіймах — з осені 2021 р. на кордоні з Україною Москва стала нагромаджувати свої ударні підрозділи. Нас попередили про майбутню війну, та не вважали, що Україну, як оборонну браму всього цивілізованого світу, необхідно негайно по-справжньому озброювати — розраховували лише на підтримку партизанського руху на наших теренах, коли нас окунують рашисти.

Тож після чергового «серйозного та предметного обміну думками» Президента США Байдена з господарем Кремля Путіним на голови європейських і заокеанських політиків, котрі

якраз насолоджувалися різдвяними канікулами, несподівано вилився холодний душ — заява міністра закордонних справ України Дмитра Кулеби від 31 грудня 2021 р.: «Ми здатні захищатися. Якщо Захід похитнеться та обере умиротворення, ми все одно будемо захищати себе, своє право на існування і власне майбутнє».

І сильним світу сього нарешті дійшло, що коли Україна своєю кров'ю відстоїть свою свободу, як це було в 2014 р., то тоді вони остаточно розпишуться у власній безпорадності перед знахабнілим агресором, котрий 8 років дуриє світ тим, що «іх там нет». Відтак буде творитися нове НАТО, але вже без них. Відтак розпочався пасивний процес протидії, який не виходив за рамки вже звичних попереджень — рішучих превентивних дій не вживалося. А нерішучість Заходу і далі розпалювала азарт агресора — тож 24 лютого 2022 р. сталося те, що мало статися...

І це нагнало такого страху на Захід, що він тільки й спромігся виділити нам ще лише 72 год на самостійне існування. Але цей визначений нам час вибухнув такою величезною українською революційною енергією — збиралася, очевидно, всі тридцять років незалежності, — що весь світ заціпенів від самопожертви української нації, і багатьом ще, як і нам самим, доведеться ретельно аналізувати не тільки комплекс своїх прорахунків, а й феномен нашого здвигу.

Але саме це й повернуло Захід до усвідомлення власної самодостатності й гідності, й він, нарешті, рішучіше стає на бік українців. Хоч для деякого процес позбавлення страху перед Москвою й досі триває в страшних конвульсіях. Але цей процес пішов, його вже не зупинити — Україна повертає світові гідність!

Ihor Magun, MD, FACP

Vision is the act or power of seeing. It is a special sense that uses complex mechanisms to provide us with our “window to the world.”

Keeping eyes and vision in excellent condition goes hand in hand with good health.

A review of the most common ocular issues is always helpful and beneficial in protecting this special sense.

What does **20/20 vision** mean? It means that, from 20 feet away, you can see the smaller letters that should be seen at 20 feet. Frequently with the onset of middle age (although this can occur at any age), the lens of the eye is unable to increase its refractive power to accommodate near objects. To compensate for this common condition, glasses are the answer. Many individuals purchase glasses without any needed professional recommendation, and many need a prescription to address different strengths for each eye.

LASIK (Laser Assisted In Situ Keratomileusis) has become a frequently recommended surgical procedure intended to reduce dependency on glasses or contact lenses. This procedure uses a laser to permanently change the shape of the cornea (the eye’s clear protective outer layer), providing the necessary correction. The procedure has been perfected and may be expensive, but taking into consideration the cost of glasses/contact lenses over time, it may be less costly in the long run.

Glaucoma is actually one of the leading causes of blindness in individuals over the age of 60 (although it can present at an earlier age). Glaucoma is the result of damage to the optic nerve due to in-

FOR YOUR EYES ONLY

creased pressure in the eye. The internal fluid in the eye normally drains out, but if it is overproduced or the drainage system is not functioning properly, eye pressure increases. The major concern of this disease is its indolent course, producing no drastic warning signs. One may not notice any changes in vision until it is quite advanced. There are different types of glaucoma, but the most common is open angle. It presents as patchy blind spots in the peripheral (side) vision, ultimately leading to what is known as “tunnel vision.” Left untreated, and sometimes even with medications, blindness may occur.

Glaucoma is hereditary, so ask if family members have this disease. The American Academy of Ophthalmologists recommends a comprehensive ocular examination every five to ten years under the age of 40, every two to four years ages 40-54, every one to three years ages 55-64, and every one to two years ages 65+. Individual recommendations are obviously tailored as needed. Treatment is with medications.

Aging is the most common cause of **cataracts**. The process occurs when the normal proteins in the lens begin to break down, resulting in the ocular lens becoming cloudy. This can manifest itself as blurry vision, difficulty seeing at night and sensitivity to oncoming headlights at night, as well as seeing bright colors as faded or yellow, or seeing double.

Most age-related cataracts occur gradually, but can be seen more quickly in diabetic patients.

Cataracts can be removed only surgically. The procedure removes the eye’s cloudy lens and replaces it with an artificial lens.

Recommendations for helping slow down the development of cataracts include protecting eyes from sunlight by wearing sunglasses with a clear anti-ultraviolet coating. Stop smoking, and limit driving at night once night vision, halos around objects, or glare become a concern.

Age-related **macular degeneration** is the most common cause of severe loss of eyesight among individuals 50 and older. This condition affects only the central vision and limits the ability to see fine details. It is caused by part of the retina (the light-sensitive layers of nerve tissue at the back of the eye that receives images and sends them as electric signals through the optic nerve to the brain), called the macula, being damaged. In its early stages, there may be no signs or symptoms. Risk factors include being over 50, smoking, hypertension, and a diet rich in saturated fat.

The information presented in this article is not meant to take the place of a professional consultation with an ophthalmologist, nor is it a presentation of detailed disease descriptions.

I hope this article will educate you, literally open your eyes and help you care for and preserve our special sense of vision.

НАШИМ ДІТЯМ

КАЗКА-ПРИТЧА про мир у всьому світі

Одного разу миролюбні мешканці Землі попросили дуже могутнього чарівника припинити всі війни та кровопролиття на планеті.

– Це просто, – сказав той. – Я знищу всю зброю на Землі й більше ніхто не зможе воювати.

– Чудово! – зраділи люди.

Помах чарівної палички – і справу зроблено.

Днів три на планеті панував мир, поки ті, хто хотів воювати, шукали та не могли знайти свою зброю. А коли зрозуміли, що втратили її назавжди, то змайстрували списи з молодих дерев – і війни знову поновилися.

Коли ця сумна звістка дійшла до чарівника, він сказав:

– Не турбуйтеся. Я знищу всі молоді дерева і ці невігласи більше не зможуть воювати.

Однак вже після двох-трьох днів безплідних пошуків молодих дерев, придатних для виготовлення списів, войовничо налаштовані люди почали вивертати дерева-велетні, робити з них кийки й знову відновили кровопролиття.

Тоді чарівник винищив усі великі дерева. А коли люди почали виготовляти ножі та мечі з металу, знищив увесь метал на планеті. Але й це не зупинило людей: вони майстрували праці* та кидали один в одного камінням. Тому довелося знищити і його.

І тоді прихильники миру забили на сполох. Ще б пак: зникли всі дерева, не стало металів і каміння. Як тепер жити, що їсти? Скоро зовсім не буде рослинності й люди вмиратимуть навіть не воюючи. Ні, це не розв'язання проблеми!

Чарівник розгубився:

– Навіть і не знаю, що тепер робити. Я б знищив усе людство, але це надто жорстоко!

Миротворці зневірилися... І тут до чарівника звернулася одна розумна дитина:

– Я знаю, що треба зробити. Нехай люди відчують, як інші сприймають їхні вчинки.

Якщо хтось завдасть болю іншому, то нехай і сам відчуже такий самий біль. А якщо

когось ошчасливить, то нехай і сам відчуже радість. Тоді, сподіваюся, ніхто не

завдаватиме болю іншому, тому що відразу сам його відчуже та буде

змушений зупинитися.

Усім сподобалася порада цієї дитини, а чарівник залюбки втілював її у життя. Він повернув на Землю всі дерева, метал і каміння.

І навіть зброю повернув — її люди незабаром переробили на

знаряддя праці. І з цього дня ніхто на планеті Земля не заподіював

страждань іншому, бо тоді і сам відчував той самий біль. Навпаки,

люди взялися допомагати один одному, тому що їм

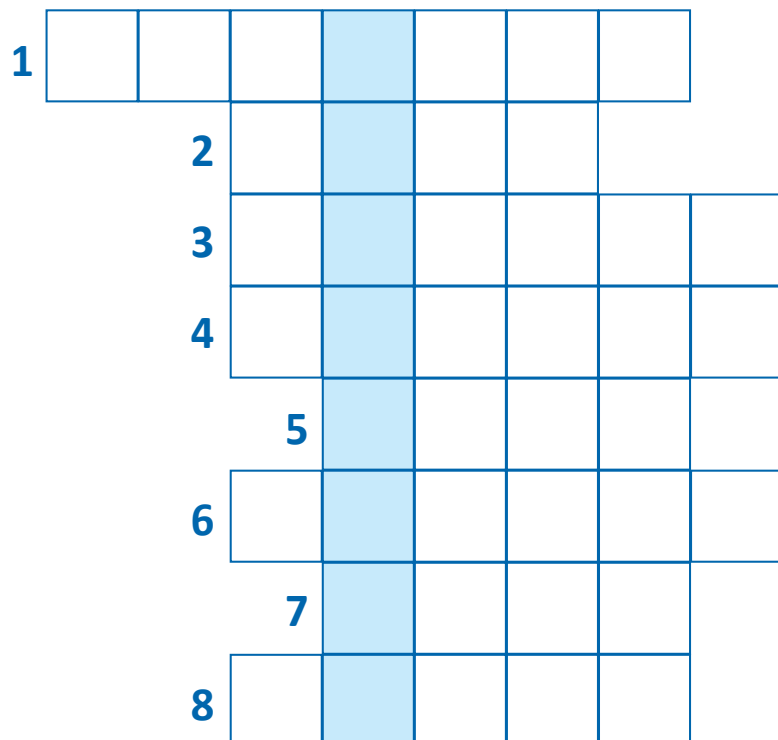
подобалася радість, яку вони відчували при цьому.

І зажили вони в добрі, любові та щасті.

* Праца — стародавня ручна зброя для метання каміння.

Джерело: Перший український сайт для батьків і дитячих психологів: <https://www.facebook.com/dytyachyypsycholog/>

ХРЕСТІВКА

Перевір свої знання: розгадай хрестівку та у стовпці, виділеному голубим кольором, прочитай, про що нині мріють усі українці.

1. Найбільша гірська система України.
2. Символічний знак, «ключ» до історії роду, міста, держави.

3. Грошова одиниця суверенної України.
4. Різдвяна українська пісня, що в обробці Миколи Леонтовича отримала популярність у світі.
5. «Слово до слова — зложиться...»
6. Визначає межі держави.
7. Урочистий музичний твір, що є символом держави.
8. Місто, де знаходиться географічний центр Європи.

Відповіді. 1. Карпати. 2. Герб. 3. Гривня. 4. Щедрик. 5. Мова. 6. Кордон. 7. Гімн. 8. Рахів. Слово у виділеному стовпці — Перемога.

НЕ БІЙСЯ, ДИТИНО

Людмила Горова, Київ-Чикаго

Не бійся, дитино, це — танки,
І танки ці — наші, доню.
Вони захищатимуть ранки
На Трої та Оболоні,

Вони боронитимуть ночі
На Півночі, Півдні, Сході.

Тож ти не заплющуй очі,
Годі боятися, годі.

Он — бачиш? — махає дядя.
Ти теж можеш привітатись.
Він їде нищити гаддя,
Що вчило тебе боятись.

**Statement of Ownership, Management, and Circulation
(All Periodicals Publications Except Requester Publications)**

1. Publication Title OUR LIFE	2. Publication Number		3. Filing Date 09/1/2022
	4	1 4 - 6 6 0	
4. Issue Frequency JAN-FEB, MAR-APR, MAY, JUNE-JULY, AUG-SEP, OCT, NOV, DEC	5. Number of Issues Published Annually 8		6. Annual Subscription Price \$45
7. Complete Mailing Address of Known Office of Publication (Not printer) (Street, city, county, state, and ZIP+4®) OUR LIFE Magazine 203 2ND AVE 5TH FLOOR NEW YORK NY 10003-5706			Contact Person Halyna Cherednichenko Telephone (Include area code) (212) 533-4646

8. Complete Mailing Address of Headquarters or General Business Office of Publisher (Not printer)
**UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC. (UNWLA)
203 2ND AVE 5TH FLOOR NEW YORK, NY 10003-5706**

9. Full Names and Complete Mailing Addresses of Publisher, Editor, and Managing Editor (Do not leave blank)

Publisher (Name and complete mailing address)
**UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC. (UNWLA)
203 2ND AVE 5TH FLOOR NEW YORK, NY 10003-5706**

Editor (Name and complete mailing address)
**ROMANA LABROSSE, Editor Our Life Magazine
203 2ND AVE 5TH FLOOR NEW YORK NY 10003-5706**

Managing Editor (Name and complete mailing address)
**UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA (UNWLA)
203 2ND AVE 5TH FLOOR NEW YORK, NY 10003-5706**

10. Owner (Do not leave blank. If the publication is owned by a corporation, give the name and address of the corporation immediately followed by the names and addresses of all stockholders owning or holding 1 percent or more of the total amount of stock. If not owned by a corporation, give the names and addresses of the individual owners. If owned by a partnership or other unincorporated firm, give its name and address as well as those of each individual owner. If the publication is published by a nonprofit organization, give its name and address.)

Full Name	Complete Mailing Address
The list of owners is in the publication file at the original entry office.	

11. Known Bondholders, Mortgagees, and Other Security Holders Owning or Holding 1 Percent or More of Total Amount of Bonds, Mortgages, or Other Securities. If none, check box None.

Full Name	Complete Mailing Address

12. Tax Status (For completion by nonprofit organizations authorized to mail at nonprofit rates) (Check one)
The purpose, function, and nonprofit status of this organization and the exempt status for federal income tax purposes:
 Has Not Changed During Preceding 12 Months.
 Has Changed During Preceding 12 Months (Publisher must submit explanation of change with this statement)

13. Publication Title OUR LIFE		14. Issue Date for Circulation Data Below 09/1/2022		
15. Extent and Nature of Circulation		Average No. Copies Each Issue During Preceding 12 Months	No. Copies of Single Issue Published Nearest to Filing Date	
a. Total Number of Copies (Net press run)				
b. Paid Circulation (By Mail and Outside the Mail)	(1)	Mailed Outside-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)	1622,38	1673
	(2)	Mailed In-County Paid Subscriptions Stated on PS Form 3541 (Include paid distribution above nominal rate, advertiser's proof copies, and exchange copies)	0	0
	(3)	Paid Distribution Outside the Mails Including Sales Through Dealers and Carriers, Street Vendors, Counter Sales, and Other Paid Distribution Outside USPS®	0	0
	(4)	Paid Distribution by Other Classes of Mail Through the USPS (e.g., First-Class Mail®)	14,75	10
c. Total Paid Distribution [Sum of 15b (1), (2), (3), and (4)]		1637,13	1647	
d. Free or Nominal Rate Distribution (By Mail and Outside the Mail)	(1)	Free or Nominal Rate Outside-County Copies included on PS Form 3541	0	0
	(2)	Free or Nominal Rate In-County Copies Included on PS Form 3541	0	0
	(3)	Free or Nominal Rate Copies Mailed at Other Classes Through the USPS (e.g., First-Class Mail)	5,63	5
	(4)	Free or Nominal Rate Distribution Outside the Mail (Carriers or other means)	0	0
e. Total Free or Nominal Rate Distribution (Sum of 15d(1), (2), (3) and (4))		5,63	5	
f. Total Distribution (Sum of 15c and 15e)		1642,76	1652	
g. Copies not Distributed (See Instructions to Publishers #4 (page #3))		119,75	48	
h. Total (Sum of 15f and g)		1762,51	1700	
i. Percent Paid (15c divided by 15f times 100)		99.65	99.65	

* If you are claiming electronic copies, go to line 16 on page 3. If you are not claiming electronic copies, skip to line 17 on page 3.

17. Publication of Statement of Ownership

If the publication is a general publication, publication of this statement is required. Will be printed.

Publication not required.

in the 09/1/2022 issue of this publication.

18. Signature and Title of Editor, Publisher, Business Manager, or Owner

Natalie Pawlenko, Publisher

Date

09/1/2022

I certify that all information furnished on this form is true and complete. I understand that anyone who furnishes false or misleading information on this form or who omits material or information requested on the form may be subject to criminal sanctions (including fines and imprisonment) and/or civil sanctions (including civil penalties).

ЯВОРІВСЬКИЙ ПИРІГ

Маріанна Душар, авторка кулінарного дослідницького проєкту «Пані Стефа» (panistefa.com)

1 липня цього року український борщ внесли до Списку нематеріальної культурної спадщини ЮНЕСКО, що потребує негайної охорони. А 6 липня наказом Міністра культури та інформаційної політики України до переліку нематеріальної культурної спадщини, який донедавна містив 26 елементів, внесли ще 21, що представляють всю Україну. Серед доданих — традиція приготування Яворівського пирога.

Якщо запитати у гугла, який все знає, що таке «яворівський», то він підкаже і суд, і полігон і що завгодно, але не Яворівський пиріг. А дарма, бо це дуже знакова страва, яку готують не тільки на Яворівщині, а багато де в Галичині. Наприклад, на Городоччині він є обов'язковим на весіллях і подається до студенцю, в околицях Щирця свято переконані, що саме тут його придумали, у Золочеві та Радехові його печуть також... Спільною рисою Яворівського пирога з картоплі та гречки є його певна ритуальність і готування на важливі празники. Великі британки пирога часто печуть у п'ятницю, щоб у суботу і неділю мати готовим до борщу чи просто так.

Але повернімося до перепису. Бо назва назвою, але важливими є особливості його приготування.

По перше, тісто. Зазвичай це просте дріжджове тісто, яке має добре підрости. Шар тіста не повинен бути грубим, але достатнім, щоб тримати досить важку начинку.

ТІСТО (на дві круглі форми діаметром близько 8 дюймів)

17, 5 — 18 унцій борошна
1 унція дріжджів «живих» або еквівалент сухих
кілька ложок олії або розтопленого масла

9 унцій теплої води або молока
2 жовтки
сіль, цукор, чорний мелений перець, кмин

«Живі» дріжджі посипати ложкою цукру, дати розійтися; сухі — всипати в борошно та перемішати. З борошна, молока, дріжджів, дрібки солі, цукру і 1 жовтка замісити некруте тісто; додати олію або розтоплене масло та вимісити, щоб ввібрало жир (має добре відставати від рук, але не бути тугим). Покласти в миску, накрити рушником і дати підрости у теплому місці. Можна взяти готове тісто, але раджу не звичайне листкове, але листково-дріжджове — воно смачніше і гарно росте.

НАЧИНКА — це гречка з картоплею, присмачена шкварками з цибулею.

Для її приготування картоплю зварити та вим'яти в гладке пюре. Гречку зварити як зазвичай, або краще — тільки запарити (гречка не має бути мокрою і розвареною). Охолоджене пюре змішати з гречкою (у відношенні 1:1, або як вам до вподоби) і шкварками з цибулею, заправити сіллю і чорним перцем. Начинка має бути добре приправленою, бо інакше пиріг буде прісним.

З половини тіста розкачати круглий не дуже тонкий корж. На середину коржа покласти половину начинки. Краї тіста підібрати «мішечком», заліпити і перевернути в змащену форму заліпленими краями донизу. Верх пирога поколотити виделкою, змастити жовтком, посипати грубою сіллю, кмином. Так само зробити з іншою половиною тіста й начинки.

Якщо форма більша і прямокутна, то одну частину тіста розкачати так, щоб вистелити дно і бортики. Викласти на тісто начинку та добре її розрівняти, накрити іншою частиною розкачаного тіста та защепити краї. Верх пирога змастити жовтком, посолити, посипати сіллю і кмином.

Пекти при 390 — 410°F близько 1 год. Тісто має вирости, спектися і гарно підрум'янитися.

Їсти пиріг можна теплим і холодним. Також смакує, якщо полити мачанкою з грибів або теплим соусом зі сметани і хрону. Наступного дня його можна підсмажити на пательні з двох сторін.

Translations of recipes appearing in *Our Life* are now available on the UNWLA website, unwla.org, under the Projects tab.

**ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ**

Почесні голови СУА:
Анна Кравчук, Ірина Куровицька, Маріянна Заяць
Наталія Павленко – голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Надя Нинка	1-ша заступниця голови
Валентина Табака	2-га заступниця голови для справ членства
Оленка Крупа	3-тя заступниця голови для зв'язків з громадськістю
Орися Сорока	секретарка
Рената Заяць	скарбник
Карен Челак	фінансова секретарка
Оксана Лодзюк Кривулич	вільна членкиня

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Ярослава Глинська	Детройт
Ольга Михайлюк	Філадельфія
Лідія Слиж	Нью Йорк
Оксана Коник	Нью Джерзі
Галина Ярема	Огайо
Катерина Івасишин	Чікаго
Катерина Таньчин	Нова Англія
[посада вакантна]	Центральний Нью Йорк
Наталія Сантарсієро,	зв'язкові віддалених
Ірина Халупа	відділів
Оля Черкас	зв'язкова вільних членкинь

РЕФЕРЕНТУРИ

Маріянна Третяк	адвокація
Ірина Бучковська	архівна
Людмила Рабій	мистецтва та музею
Оксана Пясецька	у справах культури
Людмила Вусик	у справах освіти
Оксана Лодзюк Кривулич	зі збору коштів
Надя Яворів	стипендій
Діанна Кордуба Савицька	соціальних засобів комунікації
Ока Грицак	суспільної опіки

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Віра Н. Кушнір	голова
Христина Бойко	членкиня
Софія Кошів	членкиня
Іванка Олесницька	заступниця членкині
Ксеня Раковська	заступниця членкині

**СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА
UNWLA, INC. SCHOLARSHIP/
CHILDREN-STUDENT SPONSORSHIP PROGRAM**

171 Main St., P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Phone / Fax: 732-441-9530
E-mail: nazustrich@verizon.net

**NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN
NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.**

Honorary Presidents:
Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj, Marianna Zajac
Natalie Pawlenko – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Nadia Nynka	1st Vice President
Valentyna Tabaka	2nd VP — Membership
Olenka Krupa	3rd VP — Public Relations
Orysya Soroka	Secretary
Renata Zajac	Treasurer
Karen Chelak	Financial Secretary
Oksana Lodziuk Krywulych	Officer-at-Large

REGIONAL COUNCIL PRESIDENTS

Yaroslava Hlinska	Detroit
Olga Mykhaylyuk	Philadelphia
Lidia Slysh	New York City
Oksana Konyk	New Jersey
Halyna Yarema	Ohio
Katherine Iwasyszyn	Chicago
Kateryna Tanchyn	New England
[vacant]	Central New York
Natalie Santarsiero	Branches-at-Large Co-Liaison
Irena Chalupa	Branches-at-Large Co-Liaison
Olya Czerkas	Members-at-Large Liaison

STANDING COMMITTEE CHAIRS

Marianna Tretiak	Advocacy
Iryna Buczkowski	Archives
Liudmyla Rabij	Arts and Museum
Oksana Piaseckyj	Culture
Liudmila Wussek	Education
Oksana Lodziuk Krywulych	Fundraising
Nadia Jaworiv	Scholarship
Dianna Korduba Sawicky	Social Media
Oka (Olga) Hrycak	Social Welfare

AUDIT COMMITTEE

Vera N. Kushnir	Chair
Christine Boyko	Member
Sophia Koshiw	Member
Ivanka Olesnycky	Alternate Member
Ksenia Rakowsky	Alternate Member

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003
212-228-0110 / Fax: 212-228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Now on view at The Ukrainian Museum in New York

EMMA ANDIJEWSKA: THE LANGUAGE OF DREAMS

A prolific poet and writer who became a self-taught artist later in life, Emma Andijewska believes in the creative powers of the unconscious. In her art, as in her poetry, startling juxtapositions of magic landscapes, strange creatures, and ordinary objects brim with awe-inspiring bright colors. Each piece offers kaleidoscopic portraits of both the familiar and the unfamiliar, as figures shift and morph in an explosion of shapes and colors. Her drawings range from simple images to richly illustrated pages filled with complex figures, naked and distorted bodies, chimeric animals, and cartoon-like characters that overlap, mingle, intertwine, or multiply, all part of the artist's unique vision of the world.

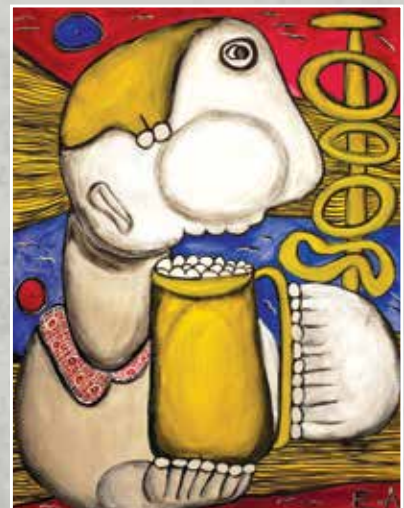
Born in Donetsk, Ukraine, in 1931, Andijewska has lived in Munich since World War II. The Ukrainian Museum's exhibition *Emma Andijewska: The Language of Dreams* features 32 acrylic paintings on paper, all from the Museum's collection. The exhibition will be on view through January 8, 2023.

Learning / Навчання
1991, acrylic on paper
25 1/8 x 19 1/2 in. (63.8 x 49.5 cm)
Gift of the artist
UM 1991/28

Dessert Meditation / Десертна медитація
1993, acrylic on paper
25 1/8 x 19 1/2 in. (63.8 x 49.5 cm)
Gift of the artist
UM 1993/14

Drinking Beer / За кухлем пива
1993, acrylic on paper
25 1/8 x 19 1/2 in. (63.8 x 49.5 cm)
Gift of the artist
UM 1993/21

The Ukrainian Museum
222 East 6th Street
New York, NY 10003
212.228.0110
www.ukrainianmuseum.org

Open Wednesday-Sunday 11:30-5:00